

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΗΡ. ΜΑΛΛΩΣΗΣ

ΕΤΟΣ Α' ΤΕΥΧΟΣ 45^{ον}

2 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1925

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

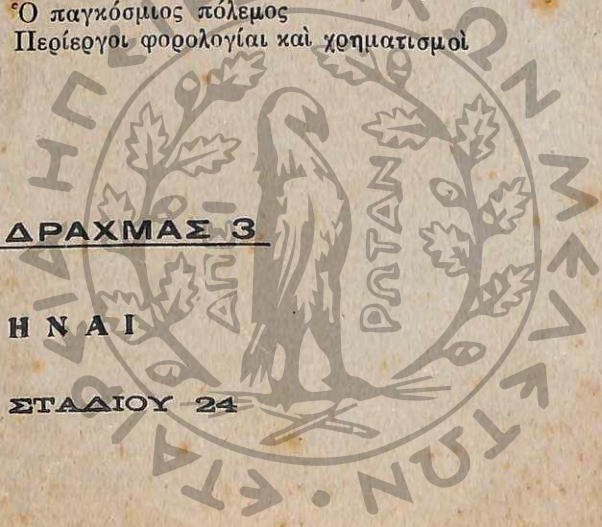
ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ
ΔΙΑ ΝΑ ΕΞΕΛΘΩΜΕΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΟΝΩΣΙΝ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ
Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ
Δ. Α. ΠΕΤΡΑΚΑΚΟΥ
Β. Γ. ΓΑΝΩΣΗ
ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ Ντὲ ΣΙΒΡΙΕ
ΕΜΜ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ
Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΣΑΡΑΪΓ ΕΝ ΣΥΡΙΑ

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἐπανάστασις εἰς τὴν Ρωσσίαν
Ἡ Γεωργία καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος
Ὁ παγκόσμιος πόλεμος
Περίεργοι φορολογίαι καὶ χρηματισμοὶ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 3

ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝ. ΜΑΛΛΩΣΗΣ

ΕΞΟΤΕΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Φαίνεται ότι κατά τελευταίας ύπαρχουσας πληροφορίας ή κατάστασις εν Μαρόκω παρά την σημειωθείσαν επ' εσχάτων βελτίωσιν υπέστη νέαν τροπήν επί τα χείρω. 'Επὶ τοῦ ζητήματος τούτου αἱ Ἰσπανογαλλικαὶ διαπραγματεύσεις συνεχίζονται. Ὁ ἐπὶ τούτῳ εἰς Μαρόκον ἀποσταλὲς Γάλλος στρατάρχης Πεταὶν συνωμίλησε διὰ μακρῶν μετὰ τοῦ Ἰσπανοῦ διπλότου, ἐπρόκειτο δὲ νὰ ἐπισκεφθῶσιν ἀμφότεροι τὸ Μαροκινὸν μέτωπον ὅπως ἐξετάσωσιν ἐπιτοπίως τὴν κατάστασιν. Κατὰ τὴν τῆς λαβούσης χώρας συνδιαλέξεως ἐξεδόθη ἀνακοίνωσις χάριν τοῦ παγκοσμίου τύπου δηλοῦσα ὅτι δὲν συνήφθη ἐπὶ τοῦ Μαροκινῶν ζητήματος οὐδεμία συμφωνία μετὰ τὸν Ἰσπανὸν καὶ Γάλλον, ἀλλ' ἀπλῶς ἀντηλλάγησαν σκέψεις μετὰ τὸν κ. κ. Πεταὶν καὶ πτὲ Ριβέρα. Ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀνακοινωθέντος τούτου εἰκάζεται ὅτι ὑφίσταται διαφωνία σοβαρὰ μετὰ τὸν Ἰσπανὸν καὶ Γάλλον καὶ ὅτι ἡ προαναγγελθεῖσα κοινὴ αὐτῶν δράσις ἐναντίον τῶν Μαροκινῶν ἐπαναστατῶν δὲν πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῇ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς προθέσεις τοῦ Ἀβδελ Κρίμ αἱ Γαλλικαὶ ἐφημερίδες δημοσιεύουν τὴν πληροφορίαν ὅτι οὗτος προτιμᾷ νὰ ἐκτελέσῃ ἐπιθετικὴν, σφραγισμένην κατὰ τοῦ ἀριστοτελοῦ τῆς Γαλλικῆς παρατάξεως, ἐναντίον τοῦ ὁποῦν θὰ ἐπιφθῶσιν εἰς αἱ δυνάμεις τὰς ὁποίας διαθέτουν οἱ ἐπαναστάται. Ἐν Γαλλίᾳ ἡ ἐπικρατοῦσα ἀνησυχία παρὰ τῷ λαῷ ἐντείνεται διαρκῶς καὶ δὲν εἶνε ἀπὸ τὸν νῦν ἔχωμεν ἐντὸς ὀλίγου ἀνάλογον πολιτικὸν ἀντίκτυπον.

Τὸ ζήτημα τῆς Μοσούλης ἀπασχολεῖ ζωηρῶς τὴν Ἀγγλικὴν διπλωματίαν. Ὑπεβλήθη ἤδη ἡ ἐκδήσις τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν, ἀλλὰ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς θὰ

τηρηθῇ μυστικὸν μέχρι τῆς προσεχοῦς συνελεύσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινωνίας. Λέγεται ὅμως ὅτι ὁ Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης εἶνε Τουργόφιλος, ὅτι αἱ προτεινόμεναι διὰ τῆς ἐκδόσεως λύσεις δὲν θὰ εἶνε εὐχάριστοι διὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ ὅτι τὸ ζήτημα δὲν πρόκειται καὶ τὴν φορὰν ταύτην νὰ διευθετηθῇ.

Ἡ Βουλγαρικὴ κυβέρνησις, ἐξ ὅλων τῶν Βαλκανικῶν κυβερνήσεων, ἐνόμισεν ὅτι ἐπρεπε νὰ προσβῇ εἰς ἀμεσονδέξιασιν τῶν προτάσεων αἱ ὁποῖαι περιέχοντο εἰς τὰς προσφάτως δηλωθείσας τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ρέντη. Ἐν Βουλγαρίᾳ τὸ σύστημα τῶν ἐργνητικῶν συμφωνιῶν καὶ τῆς ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας δὲν θεωρεῖται ὅτι ὡς οὐτοπιστικὸν οὔτε ὡς ἀνεφάρμοστον. Ἀλλ' ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ λέγεται ὅτι ἡ Βουλγαρία θὰ ἐπιχειρήσῃ ἀνταρτήσει τὸ ζήτημα τῶν ἐν Μακεδονίᾳ βουλγαρικῶν μειονοτήτων καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ φέρῃ τὸ ζήτημα κατὰ τὴν προσεχῆ συνεδρίαν τοῦ συμβουλίου τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν.

Αἱ μετὰ τὴν Σερβίας καὶ Βουλγαρίας σχέσεις φαίνεται ὅτι δὲν πρόκειται νὰ καταστῶν ἐγκασιδωτέρα ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον. Πρόσφατοι δηλώσεις τοῦ Βουλγαροῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν ἀναφέρουν ὅτι δὲν εἶνε πραγματοποιήσιμος ἡ ταύτην προσέγγις καὶ δι' ἄλλους μὲν λόγους ἀλλὰ κυρίως ἕνεκα τοῦ πνεύματος τῆς ἀδιαλλαξίας τοῦ ὁποῦν ἐπικρατεῖ ἐν Γιουγκοσλαβίᾳ.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἤρχισε κατὰ τὴν χαρακτηριστικὴν γράσιν Γάλλου διπλωμάτου νὰ ἐπικρατῇ ἐν εἶδος κατὰ τὸν παλαιόν. Οἱ Ἀγγλοὶ φοβούνται διὰ ἐπικρατῆσιν τῶν κινήσεων φυλῶν τῆς Ἀσίας εἰς βάρος τῶν λευκῶν καὶ φροντίζουν ἀπὸ τοῦδε νὰ λαμβάνουν τὰ ἀπαιτούμενα

διότι ή έμμεσος έκλογή των Δημάρχων ούδέν εινε αλλο ει μη φραγμος εις την υστειν του και νουειαν της γνωμης του και ανελευθρον και ολιγαρχικον μετρον το οποιον μονον έχυροι του λαου ήδύναντο να υθεπισουν την σιγμην και ήν πάντα τα νεώερα πολιτ-ύμια τεινουν εις την πλήρη ικανοποιήσιν των λαϊκών δικαιο-

Η Κυβέρνησις φαίνεται ότι αποβλέπει εις την αντικαταστάσιν του εν Παρισίοις πρέσβως κ. Πολιτου, οστις, ως έγγραφη, εσπευσε να υποβάλη την παραίτησιν του. Οριστική θεσπίσις των πληροφωρίων τούτων δεν υπήρξεν, όπως δεν εινε εσηκρωμένον εάν να γίγη μετασχηματισμός της κυβερνήσεως αποχωρούντων τριών εκ των νυν υπουργων, και α των στωικων, ως λεγεται, ες δηλωθήσαν αντιδράσεις εκ μέρους ώρισμένων παρυόντων.

Η επαναφορά των αιτιάσεων αξιωματικών του στρατού φαίνεται ότι πρόκειται να πραγματοποιηθή δημοσυνέντις σχετικού Νομοθετικού Διατάγματος δι' ου περιλαμβές συμβούλων η' αποφανηή τινες εξ αυτών να ανακληθώσιν εις την ενεργον υπηρεσίαν.

Κατ' ανακοίνωσιν του κ. Προθυπουργού, η κυβερνήσις είναι ζωηρώς απησχολημένη κατ' αυτάς με το ζήτημα της διώξεως και της τιμωρίας των καταχραστών. Εύθως δε ως καταλήξη εις ώρισμένους αποφάσεις θα επιληφθί του ζητήματος της κυβείας επί του συναλλάγματος, διατεθειμένη να φθάση εις τα έσχατα μέτρα κατὰ των κερδοσκόπων.

— Η σημερινή ύψωτική τάσις του συναλλάγματος, εδήλωσεν, ο κ. Πάγκαλος είναι τεχνητή και δεν δυνάμεθα να μείνωμεν αδιάφοροι. Το συναλλάγμα πρέπει να πέση εις το κανονικόν του επίπεδον, και αν δεήσθ ακόμη να πέσουν μετ' αυτού και μερικά κεφάλαι. Δεν θα φεισθώμεν ούδενός, οίσοδήποτε και αν είναι, είτε διευθυντής Τραπεζης, είτε χρηματιστής. Η άγχόνη θα διάξη εις τους κυρίους αυτούς, ότι δεν δύνανται να υπονομεύουν και να συντρίβουν, το εθνικόν νόμισμα.

Η Κυβέρνησις, μετά την δημοσίευσιν του Ν. Διατάγματος περί επαναφοράς των αποτάκτων εις την ενεργον υπηρεσίαν, εξέητησε παρά των αρμοδίων υπηρεσιών του υπουργείου των Στρατιωτικών και του Επιτελείου να έτοιμασθουν φύλλα ποιότητος διατακτών και πλέον, αξιωματικών ιδίως εκ των απομακρυνθέντων της ενεργου υπηρεσίας κατὰ το κίνημα του Οκτωβρίου του 1923. Επί τη βάσει των φύλλων ποιότητος τούτων, το συσταθέν

δια του Ν. Διατάγματος ειδικόν Συμβούλιον θα υποβάλη έκθεσιν εις τον κ. υπουργόν των Στρατιωτικών, δι' ης θα προτείνη την επαναφοράν όσων εκ αυτών υπάρχουν στοιχεια δικαιολογούντα την επανόδον των εις την ενεργειαν.

Τελικώς περί τούτου θα αποφασίση το υπουργικόν Συμβούλιον.

Ο κ. Προθυπουργός επί του ζητήματος τούτου έλαβε γνώσιν και των αντιλήψεων του συνόλου των αξιωματικών του στρατεύματος.

Θεωρείται πιθανώτατον, ότι εντός του άρξαμένου μηνός θα έχει λήξει και το ζήτημα της επανόδου των χρησίμων εκ των αποτάκτων αξιωματικών εις την ενεργον υπηρεσίαν του στρατεύματος.

Ο Σέρβος υπουργός των Εξωτερικών κ. Νίντσιτς, εις συνέντευξιν δοθείσα, προς απεσταλμένον της συναδέλφου «Ελευθερος Τύπος» τονίζει ότι η Σερβία δεν τρέφει ούδέναν έχθρικόν σκοπόν κατὰ της Ελλάδος, αλλά θεωρεί το ζήτημα της εδαφικής άκεραιότητος της Ελλάδος ως ενδιαφέρον ζωτικώτατα την Γιουγκοσλαβίαν.

Εν συνεχεία ο κ. Νίντσιτς λέγει ότι η Σερβία εξέητησεν όπως αι συγκαινώνται δια μέσου της Θεσσαλονίκης εξασφαλισθού, κατὰ τοιούτον τρόπον, ώστε ο λιμήν της Θεσσαλονίκης να μη είναι πηγή παρεξηγήσεων και δυσπιστίας εκατέρωθεν, προσθέτει δε ότι δεν θα έβλαπτεν εάν έλεγε, ότι η συνθήκη συμμαχίας, η οποία συνήφθη μεταξύ Ελλάδος και Σερβίας από του 1913, κατελύθη οριστικώς από του 1915 και ότι από εκείνης της στιγμής δεν υφίσταται πλέον εν τοις πράγμασι. Τούτο δεν ελέγχθη μέχρι της στιγμής δημοσίως δια να μη εξαχθην εις κρίσιμους στιγμής η διεθνής θέσις της Ελλάδος.

Η Ελληνική Κυβέρνησις αποδίδει μεγίστην σημασίαν εις το δια της δολοφονίας του εκ Στενημάχου Έλληνος εθνικού ευεργέτου Γεωργιάδου αναφύεν μετά της Βουλγαρίας ζήτημα, θεωρούσα ότι η στάσις ην, ετήρησεν η Βουλγαρική Κυβέρνησις είναι τοιαύτης φύσεως, ώστε να θίγεται το γόητρον και η αξιοπρέπεια της Ελλάδος.

Και είναι μὲν αληθές, ότι η Βουλγαρική Κυβέρνησις έσπευσε να εκφράση την λύπην της και να υποσχεθί συντόνους ενεργείας προς σύλληψιν των δολοφόνων και την εξασφάλισιν των άλλων όμογενών. Αι ενεργείαι όμως και υποσχέσεις αύται δεν ικανοποιούν την Έλλ Κυβέρνησιν, πεπεισμένην ότι η δολοφονία του Έλληνος Γεωργιάδου είναι άπερηγή τρομοκρατικόν μέτρον, όπως εξαναγκασθούσιν οι υπό ανταλλαγήν Έλληνες της Βουλγαρίας εις ταχύτερα, φυγήν και εγκατάλειψιν των περιουσιών των.

Η Έλληνική κυβέρνηση προτίθεται να λάβη σύντομα μέτρα προς ικανοποίησιν των απόψεων της, σθάνουσα, εν ανάγκη, και εις στρατιωτικήν επίδειξιν.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

26 Ιουλίου — Αύγουστου.

Ο υπουργός επί των Οικονομικών προετοιμάζει νομοσχέδια τροποποιήσεως των διατάξεων περί φορολογίας των κληρονομιών, συνολικής προσόδου και αδιομάτων υπερτιμώσεως. Κατά τας γενομένας ανακοινώσεις αι υπό μελέτην τροποποιήσεις θα είνε «υνοϊκαι δια τους φορολογουμένους. Το ζήτημα της επί το ελαφρότερον διαρρυθμίσεως της άμέσου φορολογίας έδει μετ' αποφασιστικότητος να εξετασθί, καθ' όσον οι κείμενοι νόμοι είνε επαχθέστατοι δια τους εν Ελλάδι εργαζομένους και γενικώς τους εν Ελλάδι αποκομίζοντας προσόδους. Η υφισταμένη βασίς φορολογία, βαρύτερα κατὰ πολύ, πλείστων ξένων Χωρών έχει ως κυριωτέρας συνεπείας την απόκρουσιν παρά των φορολογουμένων των προσόδων αυτών προς βλάβην των δημοσίων οικονομικών, αλλά και προς βλάβην του σεβασμού των νόμων, επίσης δε την ξενίτευσιν των κεφαλαίων ή τις προκαλεί περιορισμόν των εοραιοτήτων, και κατὰ συνέπειαν Κρατικήν και Έθνικήν οικονομικήν και κοινωνικήν ζημίαν. Η εξαντιλητική φορολογία έχει, άλλως τε, καταδικασθί εις όλως τας γώρας, όπου εφαρμόζεται πραγματικώς εσκευμένη οι κονομική και δημοσιονομική πολιτική.

Επί τη ευκαιρία των μελετωμένων φορολογικών μεταρρυθμίσεων θα έδει να μελετηθί

και τρόπος άπλοποιήσεως της διαδικασίας. Κατά το κρατούν σήμεραν σύστημα, οι φορολογούμενοι υποβάλλονται εις πραγματικάς διασύνους να προδώσιν εις τας δηλώσεις των και καταβάλωσιν τον φόρον των. Άρκεί να σημειωθί, ότι δια την καταβολήν του φόρου των αδιοκινήτων απαιτείται η μετάβασις εις τα γραφεία της Β' Εφορίας, εις τα γραφεία της Α' Εφορίας, εις δύο διάφορα γραφεία του Ταμείου, η εκ δευτέρου μετάδοσις εις τα γραφεία της Α' Εφορίας (δια την άδειαν επιτηδεύματος), και η επίσης εκ δευτέρου μετάδοσις εις τα γραφεία της Β' Εφορίας προς λήψιν των διδλιαρίων. Πολλάκις απαιτείται και η μετάδοσις εις το υπουργείον της Συγκοινωνίας. Ο χρόνος όστις απαιτείται δι' εκάσιν επίσκεψιν εις τα ως άνω γραφεία εξαρτάται εκ ποικίλων περιστάσεων, κατὰ κανόνα εκτεινόμενος τόσον, ώστε να εξεγείρη την αγανάκτησιν και του πλέον δημοκρατικού πολίτου.

Η συναλλαγματική κίνησις εξακολουθεί να δεικνύη σταθεράς τάσεις ύψωμού των τιμών ξένου συναλλάγματος. Εύθως ως αναφανδόνι δεικνύει έλλείψις τετρατισμού της πολιτικής άνωμαλίας και διενεργείας εκλογών, δέον να αναμένεται καλλιτέρεσις της άξίας της δραχμής.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΠΕΤΡΑΚΑΚΟΥ

- ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ
- Ο ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΡΑΙΟΣ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΩΝ
- Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ ΠΡΟΣΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΟΥΣΑ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΑΓΩΝΑ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΙΜΕΝΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Συμφώνως πρὸς τοὺς ἐπισήμους πίνακας ἡ κίνησις τοῦ λιμένος Πειραιῶς εἶχεν ὡς ἑξῆς κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα Ἰούνιον.

Κατέπλευσαν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐσωτερικοῦ 783 ἀτιμόπλοια τόνων γει. 430210 καὶ ἰστιοφόρα 801 τόνων 19.877.

Ἐκ τούτων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀτιμόπλοια 127 καὶ ἰστιοφόρα 14 καὶ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀτιμόπλοια 656 καὶ ἰστιοφόρα 787.

Κατὰ σημαίας. Τὰ καταπλεύσαντα ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ ἀτιμόπλοια ἔχουν ὡς ἑξῆς.

Ἑλληνικά 637.

Ἀγγλικά 39.

Αἰγυπτιακά 2.

Βουλγαρικά 3.

Γαλλικά 12.

Γερμανικά 11.

Ἡνωμένων Πολιτειῶν 5.

Ἰταλικά 47.

Νορβηγικὸν 1.

Ὀλλανδικά 5.

Ρουμανικά 6.

Ρωσικά (Σοβιετικά) 5.

Σουηδικά 3.

Τουρκικά 2 καὶ

Γιουγκοσλαβικά 5.

Ἰστιοφόρα δὲ κατὰ σημαίας Ἑλληνικά 791,

Ἰταλικά 17 καὶ Τουρκικά 3.

Οἱ ἀπόπλοι ἀτιμόπλοιων καὶ ἰστιοφόρων ἐκ τοῦ λιμένος Πειραιῶς ἔχουν ὡς ἑξῆς.

Ατιμόπλοια 797 τόνων γει. 439.302 καὶ ἰστιοφόρα 789 τόνων γει. 19.513.

Ἐκ τούτων ἀπέπλευσαν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 133 ἀτιμόπλοια καὶ 5 ἰστιοφόρα καὶ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ 664 ἀτιμόπλοια καὶ 764 ἰστιοφόρα.

Κατὰ σημαίαν ἡ κίνησις αὕτη ἀκολουθεῖ

τοὺς ἑξῆς ἀριθμούς.

Ἑλληνικά 656 ἀτιμόπλοια καὶ 759 ἰστιοφόρα.

Ἀγγλικά ἀτιμόπλοια 37, Βουλγαρικά 4, Γαλλικά 12 Γερμανικά 12, Ἡνωμένων Πολιτειῶν 5, Ἰταλικά 45 καὶ 8 ἰστιοφόρα, Νορβηγικά 1, Ὀλλανδικά 6, Ρουμανικά 6, Ρωσικά (Σοβιετικά) 4, Σουηδικά 3, Τουρκικά 2 καὶ 2 ἰστιοφόρα καὶ Γιουγκοσλαβικά 4.

Ἡ εἰσαγωγή ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐσωτερικοῦ ἐμπορευμάτων εἰς τὸν λιμένα ἀκολουθεῖ τοὺς ἑξῆς ἀριθμούς κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα.

Δημητριακά 19.213 τόν.

Κηπουρικά εἶδη 2.059 τόν.

Ζάχαρις κλπ. συναφῇ 1.867

Ἐλαια, ἐλαιώδη καὶ κερῶδη 4.362 τόν.

Ξιλεία 19.577 τόν.

Ξυλάνθρακες 3.182 τόν.

Καυσόξυλα 2.655 τόν.

Γαϊάνθρακες, κόν. 63069 τόν.

Ἐλαια, ὀρυκτά 6852 τόν.

Μέταλλα, μεταλλικά 6621 τόν.

Χρώματα, χημικά φαρμακευτικά εἶδη 2215 τόν.

Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἀφορῶν τὰ κυριότερα προϊόντα τῆς εἰσαγωγῆς. Ἡ ἐν ὅλῳ εἰσαγωγὴ εἰδῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐσωτερικοῦ ἀνέρχεται εἰς 142.367 τόνους καὶ εἰς τετραποδα κατὰ κεφαλὰς 52.648.

Ἡ εἰσαγωγή ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀνῆλθεν εἰς 21853 τόνους κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐξήχθησαν ἀπὸ τὸν λιμένα Πειραιῶς 17654 τόννοι.

Ἡ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικὸν εἰσαγωγή ἔχει ὡς ἑξῆς.

Ἄλευρα ὀρυκτὰ κλπ. συναφῇ εἶδη τόν. 5331

Πνευματώδη 1068 τόν.

Γαϊάνθρακες 2503 τόν.

Μέταλλα καὶ μεταλλικά εἶδη 1214.

Χημικά λιπάσματα κλπ. συναφῇ 1518 τόν.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ

Ὁ Ἰσπανὸς διοικητὴς τοῦ Μαρόκου ὁ κακομεταχειρισθεὶς καὶ φυλακίσας τὸν χολῶν Ἀραβὰ δικαστὴν τοῦ Τετουάν (μιάς πόλεως τοῦ Ἰσπανικοῦ Μαρόκου) δὲν ἐφρατάζετο δεβαίως ποίας συνεπείας θὰ εἶχεν ἡ πράξις του ἐκείνη ἐντὸς 4—5 εἰτῶν, ὅσα παρήλθον ἔκτοτε.

Αἰτίαι αὐτὴ εἶνε ἡ προϊστορία τῆς σημερινῆς Μαροκινῆς κρῖσις, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡ Ἰσπανία ἐξῆλθε συντετριμμένη, καὶ ἐκ περικοῦ μὲ μίαν στρατιωτικὴν δικαιοσύνην ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς, ἡ δὲ Γαλλία ἀγνωστοὶ πῶς θὰ ἐξέλθῃ ἀλλὰ ταχέως, ὅχι βέβαια, διότι ἡ ἐλπίς μιᾶς ἔστω καὶ μικρᾶς καὶ προσωρινῆς στρατιωτικῆς ἐπιτυχίας, ἦν ἰσχυρῶς κατὰ τὰς δηλώσεις τοῦ κ. Μπριάν, διὰ τὰς σῶσιν τὰ προσχήματα καὶ τὰς συνηκολογήσας μὲ τοὺς Ριφφανούς, ἡ ἐλπίς, λέγομεν, αἴτη δὲν φαίνεται μειδιῶσα πρὸς τὰ Γαλλικά ὄπλα.

Καὶ ὁ χολῶς ἐκείνος Ἀραβὶς δικαστὴς τοῦ Τετουάν εἶνε ὁ σημερινὸς νικητὴς τῶν Ἰσπανικῶν καὶ τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων ὁ Ἀβδὲλ Κρίμ.

Μένει πνέων κατὰ τῶν Ἰσπανικῶν ἀπεσφύρη εὐθὺς ὡς ἀπ'φυλακίσθη, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ὤμοσεν ἐκδίκησιν.

Συνήθρισε κατ' ἀρχὰς πρὸς ἑαυτὸν ἑκατοντάδας τινὰς Ἀράβων καὶ ἤρρισε παρ'νογλῶν τοὺς Ἰσπανοὺς διὰ κλεφτοπολέμου, διὰ τὸν ὁποῖον παρεῖχετο πρόσφορον τὸ ἔδαφος μὲ τὰς ἀποκρήμους χαράδρας του, τὰ δυσανάβαντα ὕδατα καὶ τὰς ἀπροσπελάστους εἰς τοὺς ἑξέτους ἀμυδάεις ἐρήμους. Αἱ πρῶται του ἐπιτυχίαὶ ἠδύνησαν τὸ γόητρόν του, παρὰ ταῖς διαφόροις φυλαῖς τῶν Ἀράβων, δυσμενῶς, ἄλλως τε πάντοτε καὶ φυσικῶς τῷ λόγῳ διακείμενον πρὸς τοὺς ἑξέτους κατακτητὰς. Ἐκτετατὴν ὁ Κρίμ καὶ τὸν θρησκευτικὸν φανατισμὸν τῶν Ἀράβων κατὰδρασε καὶ ἐξεργείη ὅλας τὰς νομάδας φυλὰς τὰς μεταξὺ τῆς Γαλλικῆς κήσεως καὶ τῆς βορείου παραλίας ἐγκατεστημένας.

Ἐφ' ὅσον ἠδύνησαν αἱ δυνάμεις τοῦ Ἀβδὲλ Κρίμ ἐπὶ τοσοῦτον ἡ πείσις ἦν ἥσκει ἐπὶ τῶν Ἰσπανικῶν στρατευμάτων ἐντεινέται. Οἱ ἰφνιδισμοὶ διεδέχοντο ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀλλεπαλλήλως. Ἐὰν ἀπέκοπτε μικρὸν τι τμήμα ἔδιδε μάχας ἐκ παρτάξεως καὶ τὸ κατετρόπωνε φροντίζων νὰ γίνεταί κύριος τοῦ πολεμικοῦ ὅλκου τῶν Ἰσπανικῶν. Οἱ δπαδοὶ

προσέρχοντο ἄνθρωποι εἰς τὰς τάξεις του ἐκ τῶν διαφόρων Ἀραβικῶν φυλῶν, καὶ ὁλόκληρος ἡ ἀπέραντος ἐπαρχία τοῦ Ρίφ ἀπὸ τῆς περὶ τὴν (Γαλλικὴν κήσιν) Ταγγέρην Ἰσπανικῆς ζώνης τοῦ Ὀράν, καὶ ἀπὸ τῶν βορείων συνόρων τοῦ Γαλλικοῦ Μαρόκου μέχρι σχεδὸν τῆς θαλάσσης ἐτέθη ἐπὶ ποδὸς πολέμου.

Ἀκατάβλητον δραστηριότητα ἐπιδείξας ὁ Ἀβδὲλ Κρίμ καὶ πρωτοφανῆ οργανωτικὴν ἱκανότητα μὲ τὸ κυριεύμενον ἐκ τῶν Ἰσπανικῶν πολεμικῶν ὅλκων κατήρριξε στρατὸν ἐξ ἰθαγενῶν λίαν ἀξιόμαχον γνώστην τοῦ ἐδάφους καὶ διατεθειμένον ὑπὸ σφοδροῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ καὶ ἀδιαλλάκτου μισοξενισμοῦ, γυμνασμένον κατὰ τὰ Εὐρωπαϊκά πρότυπα ὑπὸ διαφόρων τυχοδιωκτικῶν, τοὺς ὁποῖους ὁ Κρίμ προσεῖλκε δι' ἄνδρων ἀμοιβῶν.

Κατὰ τὸ 1923 ὁ Ἀβδὲλ Κρίμ κατόπιν ἐπαπειλημένων ἐπιθέσεων κατεπρόσθετο τοὺς Ἰσπανοὺς ἀναγκασθέντας νὰ περιορισθῶσιν εἰς τὰς παρὰ τὴν θάλασσαν θέσεις των καὶ νὰ ἀφήσωσιν εἰς χεῖρας τῶν Ριφφανῶν τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ πολεμικοῦ τῶν ὅλκων, μεταξὺ τοῦ ὁποῖου ἄφρονον πυροβολικόν, πολλὰς χιλιάδας ὅπλων καὶ ἀρσενάκια.

Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τὰ Γαλλικά ἐν Μαρόκῳ στρατεύματα οὐδόλως ἠνέχθησαν τὸν Ἀβδὲλ Κρίμ (ἐπιμελῶς ἀποφυγόντα ἄλλως τε, νὰ παύσῃ τότε ἀφορμὴν πρὸς τοῦτο) ἐπὶ τὸν δὲ ἐν Παρίσι καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἄνθρωποι βλάπτοντες τὰς ἐπιτυχίας τῶν Ριφφανῶν, λόγῳ τῆς ὑπαρξέως πάντοτε ἐν Μαρόκῳ Γαλλοῖσιν ἀντιπληκτικῆς.

Κατ' ὅσον τὸ 1924 ὁ Ἀβδὲλ Κρίμ ἠσυχολήθη διὰ τὴν τελειότητα στρατιωτικὴν καὶ παντοῦ ἐπὶ τὴν δυνάμειν ὁργάνωσιν τοῦ Κράτους του, διότι ὁλοκλήρως τοῦ Ρίφ αὐτὸς ἦτο ὁ κύριος, χρησιμοποιήσας καὶ τὸν τίτλον τοῦ Σουλτάνου. Ἐκ παραλλήλου ἀνέπτυξε συντονωτάτην προπαγάνδαν, πανταχοῦ ὅπου ὑπῆρχον Μωαμεθανοὶ διατεθειμένοι πρὸς προσφορὰν ἐν σχέσεσι οικονομικῆς, οργανωτικῆς, πολιτικῆς, στρατιωτικῆς, παντοῦ. Παρηκολούθει καὶ παρακολουθεῖ ἀκόμη μετ' ἐκτάκτου προσοχῆς διὰ τὰ Εὐρωπαϊκά ζητήματα, ἀναζητῶν διὰ τὴν δυνάμειν ὅπως δῆποιε νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σχεδίων του. Ἐπὶ τῇ δὲ προαίματι του εἰς ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεώς του. Διὰ παντὸς δὲ μέσου ἐπέδιδε νὰ γίνῃ κύριος τῶν μέ-

σων εκείνων διὰ τῶν ὁποίων ὁ Εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς κατ' ὀρθὴν νὰ κρατῇ εἰς ὑποταγὴν καὶ ἐκμετάλλευσιν τὴν Ἀφρικανικὴν βαρβαρότητα.

Υπάρχουν πολλοὶ βάσιμοι ἐνδείξεις διὰ πολυχρόνον τῆς Εὐρώπης ἐνισχυθῆ χρηματικῶς, πρὸς συνάντησιν τοῦ δὲ εἰς τὴν πρωτεύουσάν του μετέβησαν πολλοὶ προσωπικότητες ὧν τὴν δραστὴν καλύπτει ὁ πέπλος τοῦ μυστηρίου.

Ἐγγράφη πολλάκις διὰ παρ' αὐτῷ εὐρίσκονται πράκτορες τῶν Σόβιετ, ἀκόμη δὲ καὶ Γερμανοὶ καὶ Τοῦρκοι ἀξιοματικοί. Τὸ δέβειον εἶνε διὰ τὰ Σόβιετ, ἰδίᾳ ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῆς διευθύνσεως τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων ὑπὸ τοῦ Ζηρόβιεφ, συμπαντῶς ἀποβλέποντι πρὸς τὸ κίνημά του ἐκ λόγων γενικωτέρας ἀντιευρωπαϊκῆς πολιτικῆς, διὰ τὸ Μωαμεθανισμὸς ὁλόκληρος μετὰ εὐλόγου συγκινήσεως παρακολουθεῖ τὸν ἀγῶνά του εἰς ὃν ἔδωκε τὴν χρυσὴν θρησκευτικὸν πόλεμον καὶ διὰ πλείστοι τοῦ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των. Ἀκόμη καὶ Γάλλοι κομμουνιστὰὶ προπαγανδίζον ἐπὶ αὐτοῦ τόσον ἐν Μαρσέλλᾳ ὅσον καὶ ἐν Γαλλίᾳ, ἰδίᾳ εἰς τοὺς λιμένας ὁπόθεν γίνονται αἱ κατὰ τοῦ Κρήμ στρατιωτικαὶ ἀποστολαί, ἀλλ' ἡ τοιαύτη προπαγάνδα ἀσχετῶς τοῦ ἂν εὐνοῇ τὰ σχέδια αὐτοῦ, αἰτίαν ἔχει τὴν γενικὴν παρὰ τοῖς σοσιαλισταῖς ἀντιμιλιταριστικὴν τάσιν καὶ τὰς ἐσωτερικὰς ἀναιρετικὰς βλέψεις τῶν ἐν Γαλλίᾳ κομμουνιστῶν.

Ὅπως δὲ ὁ Ἀδδὲλ Κρήμ κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1924 διέθετε στρατὸν ἐξ ὑπερεκατὸν χιλιάδων ἀνδρῶν ἀποτελούμενον, ἐξ ὧν 30—35 χιλιάδας καλῶς ὀπλισμέναι, μετ' ἀφθονον πυροβολικόν, ἱελοῦς ἱππικῆς, ἀφθονώτατα πολεμικὰ ὅπλα, μετ' ἀεροπλάνων καὶ γυμνασμένον ἀρκετὰ καλά.

Οἱ Γάλλοι ἀπέναντί του διαδέχονται 25 χιλιάδας στρατοῦ καὶ 125 ἀεροπλάνων.

☆☆☆

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ τρέχοντος ἔτους ὁ Ἀδδὲλ Κρήμ ἤρχεις τὰς πρώτας ἐπιθέσεις κατὰ τῶν Γαλλικῶν ἐν Μαρσέλλᾳ θέσεων. Προέβαλεν ὡς ἀφορμὴν διὰ δὲν ἐλήφθη αὐτὸς ὑπ' ὅψιν κατὰ τὰς πρώτας Γαλλοῖσπανικὰς συνεννοήσεις πρὸς διευθέτησιν τοῦ Μαροκινῶ ζήτηματος. Ἐγένοντο ἀπὸ μέρους τῆς Γαλλίας δηλώσεις διὰ τὴν Γαλλοῖσπανικὴν συνεννόησιν δὲν ἐπρόκειτο νὰ στραφῇ οὐδὲ νὰ θίξῃ πως τὴν ἀνεξάρτητον κατὰστάσαν περιφέρειαν τοῦ

Ρίφ. Ἀλλ' ὁ Κρήμ μὴ κρίνας ἐπαρκεῖς τὰς ὑποσχέσεις ταύτας, τείνων δὲ προφανῶς καὶ εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῶν φιλοδόξων περὶ ἀπελευθερώσεως ὁλοκληροῦ τοῦ Μαρόκου σχεδίων του, τὴν ὁποίαν φυσικὸν ἦτο νὰ βλέπῃ εὐκολον καὶ οὐκ τῆς καταισχύσεως τῶν Ἰσπανῶν, ἤρχεις τὰς ἐναντίον τῶν Γάλλων ἐχθροπραξίας.

ἤρχεις καὶ κατὰ τῶν Γάλλων μετὰ τὸν κλεφτοπόλεμον, διαρκέσαντα ὁλόκληρον τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον. Τὰς πρώτας τὸς ἐπιτυχίας τὰς ἐώρασας τὸν Φεδρουάριον μεγαλοπρεπῶς διὰ θρησκευτικῶν πανηγύρεων, ἵνα παροξύνῃ τὸν φανατισμὸν τῶν Ἀράβων.

☆☆☆

Μετὰ τὰς πρώτας ἐπιτυχίας τοῦ Ἀδδὲλ Κρήμ, ὁ στρατηγὸς τῶν ἐν Μαρσέλλᾳ Γαλλικῶν στρατευμάτων κ. Λωταί, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὸ πᾶν τῶν Ἰσπανῶν, ἱκανὸς δὲ κατὰ τὴν ὁμολογίαν πάντων στρατιωτικῶν, ἀντὶ νὰ τηρῇ ἀμυντικὴν κατὰ τοῦ πολέμου τῶν Ρίφκων στάσιν, διέταξε τοπικὰς ἐπιθέσεις πρὸς διασκορπισμὸν τῶν κέντρων ἐνεργείας τοῦ Κρήμ. Ἀλλ' οὗτος ὁργανώσας μετ' ὀψιν ἐμύνης, ἀπέσπευσε τὰ κύρια στρατεύματά του εἰς Σεσουέν, ὅπου ἐγκατέστησε τὸ ἐπιτελεῖόν του καὶ εἰς Ρόκμα καὶ Σαγιάν, τὰ ὁποῖα κατέστησε σταθμοὺς ὑποπνίγοντα πρὸς τὴν ἐνισχύσεως.

ἤρχεις δὲ τότε ἐφαρμόζων τὴν ἐξῆς τακτικὴν. Διὰ μυστικῶν πρακτικῶν τοῦ ἐξήγειρε διαφόρους Ἀραβικοὺς φυλὰς ἐκ τῶν ἐγκατεστημένων ἐν τῇ Γαλλικῇ ζώνῃ κυρίως δὲ εἰς τὰ ὅρια οὐνοῦ αὐτῆς. Τὰς ὀπλίζε, τὰς ἐδίδεκεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς στελεχῶν γυνασμένων τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ του καὶ ἐξάπτων τὸν φυλετικὸν καὶ θρησκευτικὸν φανατισμὸν αὐτῶν τὰς ἐξοριτε κατὰ τῶν Γαλλικῶν γραμμῶν προκαλύνει παρακολουθῶν αὐτὰς διὰ μικρῶν τμημάτων του, ἵνα ἐπιβλέπῃ καὶ ἰδύνη τὴν δραστὴν αὐτῶν. Οὕτως ἐκράτει τοὺς Γάλλους ἀπασχολημένους ἐπὶ τεραστίου μετώπου μήκους 150—200 χιλιομέτρων παραδοχῶν ὅπως τὴν κατάλληλον στιγμήν καὶ εἰς τὸ κατάλληλον (ἐξησθενημένον) σημεῖον ῥίψῃ τὸν ὄγκον τῶν κυρίων στρατευμάτων του πρὸς διάσπασιν τῆς Γαλλικῆς γραμμῆς μετ' ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν κατάληψιν τοῦ Φέζ καὶ τῆς οἰδηροδρομικῆς γραμμῆς Φέζ-Τάτα.

Η ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ἡ ἐν Ρωσσίᾳ ἐπανάστασις εἶνε γνωστὸν θεαίως διὰ ἀνέτρεψεν ἄρδην καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸν καθεστῶς. Ἐκ τῶν πιστῶν τοῦτον ὁπαδῶν ὅσοι μὲν διέμειναν ἐν Ρωσσίᾳ συνεκεντρώθησαν περὶ τὸν Πατριάρχην Τύχωνα, τὸν πρὸ τινος ἀποβιώσαντα — τὸ μέγιστον τοῦ Ρωστικοῦ Κλήρου ἀποτελοῦντες μέρος— ὅσοι δὲ ἱερεῖς κατεδιδόχθησαν ὑπὸ τῶν Μπολσεβίκων κατέφυγον εἰς τὴν Σερβίαν καὶ φιλοξενοῦνται ὑπὸ ταύτης εἰς τὸ Κάρλοβιτς, ὅπου ἀπετέλεσαν καὶ μίαν σύνοδον ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Κιέβου μετ' αὐτῶν φησὶ καὶ τοὺς ἐν διασπορᾷ Ρώσους.

I

Ἡ Σοβιετικὴ Ἐκκλησία προέβη εἰς ἀνατολικὰς αὐτόχρημα μεταρρυθμίσεις. Ἀπεκατέσχευε θαντὴν «ΖΩΣΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ» εἰσήγαγε τὸν γάμον τῶν Ἐπισκόπων καὶ ἔσπευσε τὸν χωρισμὸν ἀπὸ τῆς Πολιτείας καὶ τὴν ὑπὸ ταύτης δήμευσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Πλὴν ὅμως τῶν γενικῶν τοῦτων σημείων δὲν εἶχον φθάσει μέχρις ἡμῶν κατέφαστα τῆς ἐπαναστατημένης αὐτῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔρχεται νὰ χύσῃ φῶς τὸ ὑπὸ τῆς ζώσης ταύτης Ἐκκλησίας ἐκδιδόμενον περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον: «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ».

Ἐλήφθη καὶ αὐτὰς ἐν Ἀθήναις ἐν τεύχος τοῦ περιοδικοῦ τοῦτον (ἀριθμ. 5, 6, 7, σελ. 33—60) τῆς 2ας Ἀπριλίου 1926, ἐκ τοῦτου δὲ ἀνόμεθα λίαν ἐνδιαφερούσας πληροφορίες περὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἁγίας συγκροτηθείσης ἐν Ρωσσίᾳ Σοβιετικῆς τοπικῆς συνόδου. Μετέσχον ταύτης 80 ἐν ὅλῳ πρόσωπα 43 Μπολσεβίκοι Ἐπίσκοποι καὶ 37 ἱερεῖς καὶ λαϊκοὶ ἐπιστήμονες μετὰ τὴν ἐντολὴν ἐκπονήσεως καὶ ἐφαρμογῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀναμορφώσεως. Τὴν ἐναρξιν τῆς γενικῆς ταύτης συνελεύσεως ἐκήρυξεν ἐν Μόσχᾳ καὶ ἐν τῇ Θεολογικῇ αὐτῆς Ἀκαδημίᾳ τῇ 27 Ἰανουαρίου, μετὰ προσηγηθείσαν προσευχὴν ὁ Μητροπολίτης Λένινγκραντ (Λενινπόλεως ὡς μετωνομάσθη ἡ Πετρούπολις) Βενιαμὴν μετὰ δὲ τῶν συμμετασχόντων ἐπισκόπων Ρώσ

Οἱ Μπολσεβίκοι καθιέρωσαν ἤδη αὐτὴν τὴν ἔκτακτον ὡς νόμιμον καὶ εἰς τὰ νοσοκομεία τῶν Ρωστικῶν μεγαλοπόλεων βλέπει τις ἀτελεύτητον σειρὰν κορασίδων νεαρῶν ἀναμενουσῶν κατὰ σειρὰν τὴν χειρουργικὴν ἐπέμβασι.

ἱεραρχῶν μνημονεύονται ὁ πρόεδρος τῆς Πατριαρχικῆς συνόδου Ποιμήν, ὁ πρόεδρος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σοβιέτ τῆς Σιδηρίας Πέτρος, ὁ πρόεδρος τῆς Λευκῆς Ρωσσίας Βλαδίμηρος, ὁ Ἀλέξιος τοῦ Καζάν, ὁ Νικόλαος τοῦ Τουρκεστάν, ὁ ἑγγαμὸς Μητροπολίτης Ἀλεξάνδρος Βεδένσκη.

Ὁ Ὑψηλοπατριάρχης Βενιαμὴν ἐχαιρέει σεν ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοὺς πατριάρχας ἀντιπροσώπους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀρχιμανδρίτην Βασίλειον Δημόπουλον καὶ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἀρχιμανδρίτην Παῦλον Κατανόδη, ἐτόνισεν τὴν σημασίαν τῆς συμμετοχῆς τῶν Ἐκκλησιῶν Οὐκρανίας καὶ Λευκῆς Ρωσσίας καὶ ἀνεκοίνωσε τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν διὰ τὴν ἐλήφθησαν γράμματα ἐξ Ἀνατολῆς, διὰ τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐκλήθη νὰ συνέλθῃ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Καίτοι—εἶπεν—ἐγένοντο παραστάσεις διὰ ἄγαμοι ἐπίσκοποι—ἐκ μοναχῶν—ἐκλήθησαν πλείότεροι, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶνε ἴσος πρὸς τὸν τῶν ἐγγράμων (τῶν ἐκ τοῦ λευκοῦ Κλήρου). Ἡ δὲ ὁμοθυμαδὸν οἱ ἱερεῖς, οἱ διωχθέντες ὑπὸ τοῦ Τύχωνος, πρὸς τὸν ὁποῖον οὐδεμία ἐπιτρέπεται ἐπαφή, τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον ἐλάχιστοι ἐπαρχίαι ἀπέστειλαν τὸ ἐν χειρὸς τοῦ ρουβλίου τὸ ἐξ ἐκάστης ἐκκλησίας εἰσπρατιόμενον. Ὁ ἀρχιμανδρίτης Βασίλειος ἀνταπέδωκεν ἐξ ὀνόματος τῆς Μ. Ἐκκλησίας τὸν χαιρετισμὸν καὶ ὁ Πρόεδρος Βενιαμὴν ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὑπὲρ τῆς Ρωστικῆς Ἐκκλησίας. Ἐλάλησαν ἐντεῦθεν πολλοὶ κατὰ τοῦ Τύχωνος ὡς ἀντιδρῶντος εἰς τὴν πρόδοον τῆς Ζώσης Ἐκκλησίας οἱ περὶ τὸν Τύχωνα εἶπον, ἐνῶ φαίνονται νομιμόφρονες ἐξωτερικῶς, δυνάμει καὶ νὰ εὐχρηθῶσιν ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας τῶν Σοβιέτ, εἶνε ἐσωτερικῶς τελματώδεις καὶ κατηγοροῦν τοὺς ὁπαδούς τῆς ἀναμορφώσεως ὡς αἰρετικούς καὶ ἀθέτους.

II

Ὁμιλήσεν εἰς τὴν μακρῶν ὁ Μητροπολίτης Ἀλεξάνδρος Βεδένσκη φημιζόμενος ὡς ὁ μᾶλλον λόγιος μετὰ τῶν Μπολσεβίκων ἱεραρχῶν, ἵνα διασαφηνίσῃ τὴν ἀπολογητικὴν βάσιν τῆς ἀναμορφώσεως. Ὑπάρχοντες δύο σέματα: ὁ Τύχων χάνει καθημερινῶς ἔδαφος, ἀλλὰ χάνει ἔδαφος καὶ αὐτὴ ἡ Θρησκεία, ἐκπλεπούσα ὁσμέραι τῆς δυνάμεως τῆς. Πολλοὶ νομίζουν διὰ τὴν ἀδυστάς ἡλθεν εἰς

τὴν Ρωσσίαν ἐξώθεν. Ἐν τοῖς πολλοῖς Ρῶσοι προεῖπον τὴν ἀθέτησιν αὐτῆς τοῦ Ρωσσοῦ λαοῦ. Ἐργαζομένων πολλοῦ διὰ τὸ Ρωσσοῦ λαοῦ κατ' ἐπιφανίαν μόνον εἶνε θρησκός καὶ ὁ κοινὸς Μπλίνσκη γράφων πρὸς τὸν ποιητὴν Οὐκρανίτσκη ἔλεγεν διὰ μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν τινῶν ἡ Ρωσσία θὰ ἀποβάλῃ τὴν Θρησκείαν καὶ θὰ εἴπῃ εἰς τὸν κόσμον διὰ δὲν θὰ ἀκούσῃ ὁ κόσμος ἀπὸ ἄλλῃν τινα ἐθνότητων. Μὲ σκεπτικισμόν ἐν τοσοῦτῳ ἐδέχοντο αὐτὴν τὴν προφητείαν καὶ δυσκόλως θὰ ἐπιστεύετο διὰ ὁ Ρωσσοῦ λαὸς θὰ ἐγίνετο ἄθεος. Σήμερον ἐν τοσοῦτῳ οἱ ἱερεῖς περὶ τὸν ῥάστον καὶ ἑκατομμύρια ὁλόκληρα περιεργάζοντο τὴν Θρησκείαν. Πῶς λοιπὸν οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ ἱεροῦργοι πρὸς τῆς ἁγίας Τραπέζης, ἀφοῦ ἦσαν εἰσὶν ἐκαστὴν στιγμήν νὰ πιάζοντο τὸ ῥάστον; Ὅπου οἱ ἀθέοι ἐμφανίζονται ἐκεῖ ἡ πίστις κλονίζεται, ἡ δὲ νεολαία εὐχερῶς ἀποβάλλει τὴν Θρησκείαν.

Ἄλλος Ρῶσσοι συγγραφεὺς, ὁ Ροζάνωφ—ἐξακολουθεῖ ὁ Ἀλέξανδρος—εἶχε προφητεῖσαι διὰ ὁ Παππὰς θὰ κτυπή μόνος τοῦ τὴν καμπάναν καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα δὲν θὰ ἐπάρξῃ τις ὁσὶς νὰ τοῦ ἀνταπαντήσῃ.

— Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν προφητείαν τὴν βλέπουν σήμερον λαμβάνοντες συγγραφεῖς τὴν πορείαν. Ἡ ἀπιστία ἦλθε μὲ ἐθνικὰς διατάσεις καὶ δὲν μένει ἀδρανής. Προέκυψεν οὕτω νέα Θρησκεία:

— Δὲν ὑπάρχει Θεός!

Ὀλίγοι πλέον πιστοὶ εἶνε μαζὺ μας. Ἡ ἐπιθυμία μας λοιπὸν εἶνε νὰ ἀνυνδυνάμωμεν τὴν παροχήν διὰ ὁ Θεὸς ἔταξεν αὐτὴν τὴν Ἀναμόρφωσιν ὡς τὴν στοιχειώδη ὑπερσπύσιν τῆς Θρησκείας. Ἄνευ ταύτης θὰ ἐχάνετο καὶ αὐτὴ ἡ περὶ Θεοῦ ἰδέα.

Ἡ νεολαία ἀποβαίνει ἄθεος καὶ ἡ ἀθέοσις καὶ πρὸς τὴν ἐπεκτείνεται καὶ πέραν τῆς Ρωσσίας. Καὶ πέραν τῆς Εὐρώπης, οὕτως ὥστε οἱ ἀναμορφωταὶ χάσιν τοῦ βίου κόσμον ἔχοντι παρανοουίαν ἀποστολῆν.

Ἡμεῖς τὴν ἰδέαν μας ταύτην ὑπερασπίζομεν δι' ὅλην τὴν Οἰκουμένην.

Ἐχομεν πρὸς ἡμῶν τὴν ἀπιστίαν ἐν τῇ εὐνοίᾳ σημασία τῆς λέξεως καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐκπύει τῆς πίστεως ὑπὸ τὴν ὥθησιν τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν. Προήχθη οὕτως νέα κοινωνία.

Ἀναμένοντες εἰς τὰς μετὰ Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας σχέσεις ὑποστηρίζει τὸ ἀναλλοίωτον μόνον τῶν δογματικῶν καὶ ἐπεραμύνεται τοῦ γάμου τῶν Ἐπισκόπων ἀπὸ τρι-

ῶν ἀπόψεων: Κανονικῆς, ἱστορικῆς καὶ κοινωνικῆς.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἀκολουθῶς παρετήρησεν διὰ ζητήματα τοιαῦτα, ὡς τὰ τοῦ γάμου τῶν Ἐπισκόπων, εἶνε μὴ ἁλῆς σπουδαιότητος διὰ τὴν ὁδοδότην Ἀνατολὴν καὶ μόνον διὰ κοινῆς δυνάμεως τῶν Ἐκκλησιῶν συνεννοήσεως δύναται νὰ λυθῶσιν. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐξεδέδοτο ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἀγγλιστὶ ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Τεκνοπόλου πρὸς εἰδὼν ἐφημερίδας συνηγοῦσαι ὑπὲρ τοῦ γάμου καὶ καταδεικνύοντα τὰς μὲθόδους πρὸς προσέγγισιν εἰς τὴν λύσιν. Ἡμεῖς κατέληξε, δὲν ἀντιτιθέμεθα πρὸς τὸν γάμον, ἀλλὰ προτείνομεν ὅπως εἰς τὴν λύσιν ταύτην χωρήσωμεν μετὰ πολλῆς περισκέψεως, διότι ἔχομεν πρὸς ἡμῶν διατάξεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων ρητὰς, δὲ Ὁρθόδοξος κόσμος δὲν θὰ δελήσῃ εὐκόλως νὰ εὐνοήσῃ μονομερεῖς λύσεις.

III

Αἱ γενικαὶ αὐταὶ γραμμαὶ τῶν ἀναμορφωτικῶν τῶν παρὰ τῇ Μποσεβίτς Ζῶσῃ Ἐκκλησία ὑποστηρίζονται καὶ διὰ μικροῦ ἐν τῷ αὐτῷ περιοδικῷ ἄρθρῳ διὰ μόνον οἱ δογματικοὶ κανόνες εἶνε ἀμετάβλητοι, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι μεταβλητοί, κεκλιμένοι νὰ ἐξηγηθῶσι τὰς καίριους τῆς Ἐκκλησίας ἀνάγκας.

Ἀλλ' ὅτι κυρίως ἄπορον ἡμῖν, ἀπολύτως ἄπορον, τυγχάνει εἶνε τὸ μετὰ τῆς αὐθεντικῆς ὁδοδότης διαπιστοῦμενον γεγονός διὰ παρὰ τῇ Σοβιετικῇ ταύτῃ συνόδῳ ἀντεπερὶσσεύθησαν ἡ τε Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας. Διότι ἄλλοθεν εἶνε ἐξ ἴσου αὐθεντικῶς γνωστὸν διὰ μόνον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Τύχωνος ἐπὶ γὰρ κανονικῶς ἀνεγνωρισμένη, ἀλλ' οὐδέποτε ἡ Ζῶσα Ἐκκλησία, ἡ Θεῖος καὶ ἀνθρωπίνους καταπατήσασα νόμους.

Κατόπιν τῆς... ἀναμορφωτικῆς ταύτης συνειδήσεως τῶν Ρωσσοῦ Ἐκκλησιαστικῶν Σοβιέτς ἡ Ζῶσα Ἐκκλησία ἀπηρτίσθη ἔργα πρὸς τὰς Ὁρθόδοξους Ἀντιοκετάς Ἐκκλησίας καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἀξιοῦσα καὶ καλοῦσα ταύτας ὡς συγκολλησάτω τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον εἰς τὴν Μόσχαν. ὅτι μόνον διότι—γράφει—ἡ Ρωσσοῦ λαὸς ἀπρελῆ τὴν μερίστην πλειονότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ δὲ καὶ δέκατα σκεδόν τοῦ βίου, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ Ζῶσα Ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας ἐνεσάρχωσεν ὅσον οὐδέποτε ἄλλῃ τὰς εὐαγγελικὰς ἀρχὰς τῆς ἰουδαίας καὶ τῆς ἐλεμυσίνης!

Ταῦτα γὰρ οὖν ὅπως καὶ ἡ ἐν Κωνσταντινῇ Ρωσσοῦ Σύνοδος ἡ ὑπὸ τῆς Γιουγκοσλαβίας

ὑποστηρίζοντες ἀξιοῖ δι' ἱαμοῦ ἐγγράφου τὴν μὴ πρόκλησιν τῆς ζώσης Ἐκκλησίας τῶν Σοβιέτς εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Οὕτω δεινῶς περιπλέκεται τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου τὸ ζήτημα, ἀλλὰ καὶ τῆς ὅλης Ὁρθοδοξίας ἡ ἐμφάνισις παρουσιάζει ἀνεχῶς τὴν εἰκόνα τὴν ὁποῖαν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν πρώτων αἰώνων τόσον φαινηδία-

τα ἐχάραξεν ὁ Μέγας Βασιλεὺς (κανὼν πρῶτος): «Μάνυ με λιπαί, διὰ ἐπιλελοιπάσι λοιπὸν οἱ τῶν πατέρων κανόνες, καὶ πᾶσα ἀκριβεία τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπελήλαται καὶ φοβῶμαι μὴ κατὰ μικρὸν τῆς ἀδιαφορίας ταύτης ὁ δῶ προοιούσης εἰς παντὶ ὁ σύγχυσις ἔλθῃ τὰ τῆς Ἐκκλησίας πράγματα...»

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΠΕΤΡΑΚΑΚΟΣ

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

Ὁ κ. Ἀμαντιὸς εἰς τὴν ἱστορίαν του περὶ τῶν γεωργικῶν γειτονικῶν τῆς Ἑλλάδος γράφει ὡς ἐπὶ πλεον τὰ ἑξῆς.

«Οἱ πολλαὶς προχειρολογεῖντες πολιτικοὶ μας δὲν ἐπεσεῖσαν οὐδενὸς τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν, τὰ αἰτία τῆς ἐλαττώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὰ αἰτία τῆς ἀνέπτυξης τῶν Σλαβων γεωργικῶν μας. Ὁ οἰκιστὴς οὖν ὁ ὁποῖος διενύκει τὴν πατρίδα μας δὲν ἠδύνατο μετὰ θέλησιν νὰ ἀγαπήσῃ τὸν Ἕλληνα ἀγρότην οὕτως ὡς νὰ ἐννοήσῃ τὴν σημασίαν αὐτοῦ διὰ τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους. Δι' αὐτὸ τόσον ἀργὰ ἤρχισαν νὰ λαμβάνωνται μέτρα διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γεωργίας, ἐνῶ ἡ οὐλομένη τοῦ Ἑλλήνος ἀγρότου ομοῦ μὲ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν λοιπῶν πλουτοπαραγωγικῶν δυνάμεων τῆς Ἑλλάδος θὰ σώσῃ τὸν Ἑλληνισμόν ἀπὸ τοῦ ἐπικινδύνους ὀγκομένου Σλαβισμού, οὐδενὸς εἶδομεν τὰς πηλὰς ἱκανότητάς του».

Ὁ δὲ γνωστὸς μισέλλη, ἀλλὰ καὶ πολλὰς μικρὰς ἀληθείας δι' ἡμᾶς εἰπὼν Εἰδ. Αἰοτ. πραγματευόμενος πρὸς 75ετίαν περὶ τῆς γεωργικῆς καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος ἔγραφε:

«Ἡ κυριώτερος πηγὴ τῆς Ἑλλάδος εἶνε ἡ γεωργία. Ὁ τόπος χωρὶς νὰ εἶνε πολὺ εὐφορὸς θὰ ἠδύνατο νὰ διατρέφῃ 2 ἑκατομμύρια κατοίκους, ἐνῶ δὲν ἔχει παρὰ 950000 καὶ τοῦτους χωρὶς νὰ ἡμπορῇ νὰ διατρέφῃ, διότι ἡ Ἑλλὰς θὰ ἠμποροῦσε νὰ παράγῃ ἐξαπλάσια προϊόντα τῶν ὅσων παράγει σήμερον. Καὶ ἐλέγχων κατωτέρω διάφορα ἀποπλάσιμα συνεπαίρει: «Χωρὶς ἄλλας προσόδους ἡ Ἑλλὰς ἐκ μόνῃς τῆς γεωργίας θὰ ἦτο πλουσία ἐὰν αἱ κυβερνήσεις ἔκαμναν τὸ καθήκον των».

Δὲν ἠξεύρομεν τί θὰ ἔλεγεν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐὰν οὐκ εἶχε περὶ τῆς γεωργίας τῆς Ἑλλάδος οὐχὶ τοῦ 1850 ἀλλὰ τῆς σημερινῆς μὲ τὰς ἀπεράντους εὐφρόους πεδιάδας τῆς Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας....

Ἡ ἀλήθεια εἶνε διὰ οὐδὲς κυβερνήτης ἡ πολιτικὸς ἐκτός τοῦ Καποδίστρια ἐννόησέ ποτε

καλῶς ἐν Ἑλλάδι τὴν σημασίαν τοῦ ἔχει δι' ἕνα τόπον ἢ ἀνάπτυξιν τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς. Καὶ διὰ τοῦτο ἐνῶ εἰς οὐ τὰ Εὐρωπαϊκά Κράτη μὴδὲ τῶν Βαλκανικῶν ἐξαιρουμένων παρεξηγήθη ἰδιὰ μετὰ τὸν πόλεμον ἐξαιρετικὴ δρασὶς καὶ ἐνδιαφέρον τῶν κυβερνήσεων πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς γεωργίας, εἰς τὸν τόπον μας σπανίως ἀκούεται λόγος περὶ αὐτῆς, ὡς ἐὰν δι' ἡμᾶς ἡ γεωργικὴ παραγωγή νὰ μὴ ἔχῃ σημασίαν, κατ' ἣν στιγμήν δύο μόνον προσιόντα αὐτῆς ἡ σταφίς καὶ ὁ καπνὸς εἶνε οἱ κυριώτεροι ὀνύμιοι τοῦ νομίσματος μας καὶ τῆς οικονομικῆς μας ζωῆς.

Ἐνῶ ὀκταεκατομμύρια εἰσάγονται ἐκ μόνου τοῦ καπνοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας δὲν ἐσκέφθη τὸ ἐπίσημον Ἑλληνικὸν Κράτος νὰ λάβῃ μέτρα τι ἐνισχύσεως τοῦ προϊόντος τοῦτο, οὔτε ἕνα ἀπλοῦν ἐπιστημονικὸν σταθμὸν νὰ συστήσῃ! Καὶ ἡκούσθη μὲν κάποτε ἡ ἰδέα συστάσεως γραφείου προστασίας καπνοῦ, ἀλλὰ σήμερον καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐβόησε, ὥστε διότι ἐθεωρήθη τὸ μέτρον ἐπουσιῶδες καίτοι ἐπαρειαυμένως ἐξητήθη καὶ παρὰ τῶν παραγωγῶν καὶ παρὰ τῶν καπνεμπόρων.

Ἀπὸ τοῦ Τριμυθίου οὐκ οὐκ περὶ τῶν ὑδροπληκτικῶν ὁργῶν τῆς Θεσσαλίας, πέντε ἢ ἑξ μελέται ἔχουν γίνῃ καὶ ἡ Θεσσαλία ἔχει μέγαν εἰς τὸ αὐτὸ σημείον λαμβάνοντα εὐδοκίας καὶ 7 ἢ 8 εἴη διὰ τὸ λίθας καὶ αἱ βροχαὶ εὐδοκίησον.

Ἡχοῖσε τῇ 1910 νὰ γίνεταί κάποια κίνησις διὰ τὴν διάδοσιν προοδευτικῶν ἰδεῶν καὶ τὴν μόρφωσιν τοῦ γεωργικοῦ πληθυσμοῦ παρ' εἰδικῶν ἐπιστημόνων, ἀλλ' ἐσταμάτησεν αὐτὴ, διότι εἰς ἐποχὴν ποῦ ἐχρειάζοντο περισσότερον ἐχρησιμοποιοῦνται ἢ μᾶλλον ἐπαπατήθησαν εἰς ἐργασίας μικροδοτικῆς καὶ διαχειριστικῆς, ὡς ἠδύνατο κάλλιστα ἄλλοι νὰ διαβάζουν. Ἐγιναν εἰς τὴν αὐτὴν ἐποχὴν νόμοι διὰ τὴν σύστασιν πρωτοκτικῶν γεωργικῶν σχολῶν πρὸς μόρφωσιν τῶν παιδιῶν τῶν ἀγροτῶν, ἀλλ' ἐμείναν εἰς τὰ χαρτιά, ἀντ' αὐ-

των δὲ ἀπ' ἐνός μὲν ἴδρυσαν ἡμιτελῆ ἀνωτέραν Γεωπονικὴν Σχολὴν ἐν Ἀθήναις πρὸς παραγωγὴν ἀνωτέρων γεωργ. ἐπαλλήλων καὶ ἐργοποιήσαν ἐπὶ τὸ ἀνυχεσπερον τὰς μέσας γεωργικὰς σχολὰς ἵνα οἱ ἐξερχόμενοι μὴ δύναται πλέον νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἄλλως παρὰ ὡς δημόσιοι ἐπαλλήλοι, ἐνῶ πρὸς μόρφωσιν τοιούτων στελεχῶν θὰ ἡδύνατο νὰ σταλοῦν ὀλίγοι ὑπότροφοι εἰς Εὐρωπαϊκὰς σχολὰς ὡς ἔκαμαν καὶ ἄλλα Κράτη, τὰ δὲ περιπλέον χρήματα νὰ χρησιμοποιηθοῦν εἴτε πρὸς οὐσίαις πειραματικῶν σταθμῶν μελ-τῶν ἀγνώστων μέχοι σήμερον ἐν Ἑλλάδι, εἴτε πρὸς μόρφωσιν τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ.

Ἀντὶ πρακτικῶν γεωργικῶν ἢ ἐπαγγελματικῶν σχολῶν ἰδρύθησαν καὶ ἰδρύονται καθημερινῶς γυμνάσια καὶ Ἑλληνικὰ σχολεῖα εἰς δι-αφόρους καθαρὰς γεωργικὰς κομπολόγους, εἰς ἃ φοιτοῦν νέοι προαριζόμενοι διὰ τὸν δικηγορισμὸν, τέκνα δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀγρο-τῶν, ἅτινα μόλις εἰσέλθουν εἰς τοιοῦτου εἴ-δους σχολεῖα πᾶν ἄλλο διανομοῦν παρὰ νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν ἀφήνουν ἐγκαταλειμμένην διὰ νὰ λάβουν τὴν κλασικὴν ἐκείνην μόρφωσιν, ἥτις τοὺς ἀνοίγει τὰς θύ-ρας ἢ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον διὰ τὴν παραγω-γὴν πληθῶρας ἱατρῶν καὶ δικηγόρων ἢ εἰς τὰς δημοσίας θέσεις πρὸς παραγωγὴν θεοιδη-ρῶν.

Ἡρχισε σπουδαία συνεταιριστικὴ κίνησις τις ἐκαστοῦ ἐὶς εἴδει, ἀλλὰ τὸ Κράτος ἐλα-χίστην συμβολὴν παρέχει εἰς ταύτην καὶ θὰ εἴ-χομεν ἀσφαλῶς περιφανῆ ἀποτυχίαν τοῦτον, ἐὰν δὲν εὐρίσκειτο ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα νὰ τοὺς ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν της.

Ἐγίνε σκέψις διὰ τὴν ἴδρυσιν γεωργικῆς Τραπεζῆς πρὸς παραγωγὴν ἰδία μακροπροθέ-σμων δανείων εἰς τοὺς ἀγρότας, ἀλλ' ἔδοξε καὶ ἡ σκέψις αὕτη.

Ἀποκατεστάθησαν οἱ ἀκτήμονες ἀγρόται τῆς Θεσσαλίας, ἀλλὰ τίς τὸ πιστεύει ὅτι μένουν ἐν πληρεὶ ἐκκρεμότητι ἀφοῦ δὲν τοὺς ἐγένετο καμμία διανομὴ γαιῶν καὶ οὐμοτομία συναιμι-σμών, ἀλλὰ μόνον ἡμιμετρα λαμβάνονται μὲ τὰ ὁποῖα οὐτε οἱ κοπροσωροὶ θὰ παύσουν νὰ ἐπι-δεικνύονται ἀχρησιμοποίητοι ὡς ἐπὶ τοις φι-λοκοραῖς οὕτω καμμία ἄλλη γεωργικὴ καὶ κοινωνικὴ πρόδοδος εἶνε δυνατὴ, ἐφ' ὅσον ὁ κά-θε γεωργὸς δὲν γνωρίζει τί ὀριστικὸν εἰς χεῖ-ράς του ἔχει, ἐνῶ ἐξ ἄλλου δὲν δίδεται καμ-μία φροντίς διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἀποκατασταμένων τοῦλάχιστον διὰ τὴν ἀ-γορὰν ἀροτριῶντων ὑπὸ τῆς μακροπροθέ-σμων δανείων. Δὲν ἐπεκτείνουμεθα εἰς τὸν τρό-πον τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀγροτικῆς μεταρρυθ-

μίσσεως ἥτις πᾶν ἄλλο ἢ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γε-ωργικῆς παραγωγῆς ἐσκέφθη.

Ἀποκατεστάθησαν καὶ ἀποκαθίστανται ἀρκε-τοὶ πρόσφυγες ἀγρόται, ἀλλὰ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ζητοῦν καὶ ἄλλα χρήματα, ἅτινα μένοντες ἀ-νοργάνωτοι δὲν θὰ δύναται νὰ ἐξεύρουν ἐκ τῶν Τραπεζῶν, ἐνῶ ἐξ ἄλλου οὐδεμία καθο-δήγησις γίνεται εἰς αὐτοὺς ἐκ μέρους τῶν γε-ωργικῶν ἐπαλλήλων, οἵτινες ἀντὶ νὰ χρησι-μοποιηθοῦν ὡς πρόσφυγες λέγει ὁ κ. Σβώλος διὰ τὴν ὁργάνωσιν τῶν παραγωγῶν καὶ τῆς θαυματουργοῦ ἰδιωτικῆς Ἑλληνικῆς πρωτο-βουλίας ἀσχολοῦνται καὶ θὰ ἀσχολοῦνται ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἀκόμη διὰ τὴν διοικητικὴν ἐπί-λυσιν κτηματικῶν ἢ ἄλλων περιουσιακῶν δια-φορῶν ἢ ὡς ταμίαι διὰ τὴν παροχὴν εἰς αὐ-τοὺς χρημάτων καὶ τὴν εἰσπραξίν καὶ τακτο-ποίησιν τῶν χρεῶν τῶν.

Διελύθησαν ἄνευ σπουδαίου λόγου αὐτοκαλ-λιέργειαι χρήσιμοι διὰ τὸν ἀγροτικὸν πληθυ-σμὸν, καθ' ἣν σιγμῇ ἢ Ἑλλάς εἰσάγει σίτον ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ παρεδόθησαν εἰς ἀκμή-μονας μὴ ἔχοντες νῦν ἐφόδια νὰ τὰς καλλιερ-γήσουν.

Τι δὲ νὰ εἴπῃ τις διὰ τοὺς φορολογικοὺς νόμους οἵτινες ποτὲ δὲν λαμβάνουν ἐπ' ὅρην τὸ συμφέρον τῆς παραγωγῆς ἀντὶ νὰ ἐμποδοῦν ταύτην, ἢ τί διὰ τὴν ἀδιαφορίαν πρὸς τὴν ὁρ-γάνωσιν τοῦ ἐμπορίου τῶν γεωργικῶν προῖ-κτων (ἥρχισεν ἤδη κρίσις ἐλαίων, καπνοῦ, σταφίδος) δι' εἰδικῶν ὁργανισμῶν καὶ διεθ-νῶν συμβάσεων;

Ἐὰν τώρα ἔλθωμεν εἰς τὰ ἄλλα Κράτη καὶ δῇ εἰς ἐκεῖνα ἅτινα ἐνοχλητικῶς ἐπικαθήμεναι ἐπὶ τῆς βορείας πλευρᾶς μας, ἀναγινώσκουμεν εἰς τὴν ἀναφερομένην πραγματείαν τοῦ κ. Ἀ-μάντου.

Εἰς τὴν Βουλγαρίαν χώραν κατ' ἐξοχὴν γεωργικὴν τὸ Κράτος ὁργάνωσε πληθὺς γεωρ-γικῶν σχολῶν, γεωργικῶν ἀγροκηπίων καὶ φυτωρίων. Τὸ 1912 ὑπῆρχον 62 γεωργικαὶ σχολαὶ καὶ ἀγροκήπια. Ἐκδόσεις γεωργικαὶ μετὰ βραβείων τῆς κυβερνήσεως, διανομαὶ σπόρων ἐκλεκτῶν, εἰσαγωγὴ καὶ διάδοσις κτη-νοτροφικῶν φυτῶν ὑπὸ τοῦ Κράτους εἶχε με-γίστην ἐπίδρασιν εἰς τὴν χώραν. Ἡ διάδοσις πρὸς τοῖς τοῖς τῶν γεωργικῶν συνεταιρισμῶν, ἢ ἴδρυσιν ἰδιωτικῶν συλλόγων πρὸς βοήθειαν τῶν γεωργῶν δεικνύουσιν δι' ἐν Βουλγαρίᾳ κατενοήθη ἐγκαίρως ἡ ἀνάγκη τῆς βελτιώσε-ως τῆς γεωργίας καὶ ἐπεδιώχθη αὕτη ἀπο-τελεσματικῶς. Οἱ Βούλγαροι πλουτίζουν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν ἀντὶ νὰ ἀναγκάζονται νὰ μετανα-στεύουν ὡς ἐργάται εἰς Ἀμερικὴν καὶ ἄλλα-χοῦ. Ἡ γεωργία τῆς Βουλγαρίας πλησιάζει

νὰ γίνῃ πλέον ἐπιστημονικὴ. Πρέπει νὰ περι-μένωμεν ταχέως ἐπούλωση τῶν οἰκονομικῶν πληγῶν τῆς χώρας ἐξ αὐτῆς καὶ μόνης. Καὶ τὴν ταχεῖαν αὐξήσιν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας θὰ ἐπιτρέψῃ ἡ ἀκμαία γεωργία παρέχουσα τὰ μέσα συντηρήσεως τῶν λιτοτάτων ἄλλως Βουλ-γάρων. Αἱ πεδιάδες τῆς βορείου Βουλγαρίας καὶ τοῦ Ἐβρου ὅταν καλλιεργηθῶσιν ἐπιστη-μονικῶς καὶ ἐντατικῶς θὰ διατρέψουν διπλά-σιον ἴσως πληθυσμὸν τοῦ σημερινοῦ.

Ὁμοίως ἐν Σερβίᾳ βλέπομεν καὶ ἐκεῖ ἐντα-τικὴν τὴν μέριμναν τῶν κυβερνήσεων πρὸς προ-στασίαν τῆς γεωργίας. Οἱ συνεταιρισμοὶ ἔλα-βαν τεραστίαν ἀνάπτυξιν. Ἀπὸ τὸ Σύνταγμα τῶν προνοεῖ ἰδιαίτερος διὰ τοὺς γεωργικοὺς συνεταιρισμούς. Τῷ 1920 ὑπῆρχον 4000 μὲ 600 χιλιάδας μέλη, ἡγοράσθησαν δὲ ἐκ Γερ-μανίας 24000 ἄριστα νέα συστήματα, ἄλλο δὲ πληθὺς γεωργικῶν μηχανημάτων ἡγόρασε καὶ διένειμε τὸ ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας εἰς τι-μὰς εὐθηνάς. Ἡ δενδροκομία ἀνεπτίχθη καὶ ἐπεσιγείχθη μεγάλως. 60 φυτώρια διέδωσαν ἐκλεκτὰ εἶδη δένδρων. Τὸ Κράτος ὑπεστήριξε διὰ προνομίων τὰς σποροτροφικὰς ἐταιρίας. Εἰ-δικόν δὲ γεωργικὸν συνέδριον ἐγένετο διὰ νὰ τεθοῦν αἱ βάσεις τῆς ἀναπτύξεως της».

Δὲν θέλομεν βεβαίως μὲ ἀντὶ νὰ ἐννοήσω-μεν δι' αὐτὰ ὡς ἄνω Κράτη ἔχουν φθάσιν εἰς τὴν γεωργικὴν ἀνάπτυξιν τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν οὕτε δι' εὐρίσκονται εἰς τὸ τελευταί-ον σημεῖον τῆς γεωργικῆς προόδου, ὅπως ἐπί-σης δὲν κάνομεν τὰς συγκρίσεις αὐτὰς διὰ νὰ ὑπεριμῶσωμεν τὴν ἀξίαν τῶν καὶ νὰ ὑπο-τιμῶσωμεν τὴν ἰδικὴν μας. Ὁ Ἕλλην ἀγρό-της μὲ ὅσα καὶ ἂν λέγουν ὡς ἄτομον εἶνε πο-λὺ ἀνώτερος τῶν γειτόνων του. Ἐκεῖνο τὸ ὁ-ποῖον μᾶς λείπει καὶ ἔχουν οἱ γείτονές μας εἶνε κυβερνήσεις μὴ ἀπαξιοῦσαι νὰ ἀσχολῶν-ται καὶ μὲ τὴν γεωργίαν πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ ὁργάνωσιν τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας. Κατ' ἀντίθεσιν μὲ τοὺς γείτονάς μας καὶ τὰ ἄλλα Εὐρωπαϊκὰ Κράτη ἐν τῇ χώρᾳ μας οὐδέποτε ἡσυχάζει ἡ σφοδρὰ γεωργικὴ πολιτικὴ διὰ τὴν πρόδοον τῆς γεωργίας, ἥτις ὅπως εἰς ὅ-λας τὰς χώρας οὕτω καὶ διὰ τὴν ἰδικὴν μας ἀποτελεῖ τὴν βάση τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς δι' αὐτὸ Κράτος μας λόγῳ τοῦ προσφυγικοῦ ζητήματος ἐδρέθη ὑπὸ περὶ-στάσεις ἐκτάτως δυσχερεῖς, ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει δι' ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν τύχην τῶν τὰ 4)5 τοῦ ὑπολοίπου ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ οὕτε δι' ἔπρεπε νὰ καταργήσῃ χά-ριν τοῦ ἐποικισμοῦ τὴν γεωργικὴν ὑπηρεσίαν καὶ νὰ σπαταλήσῃ χρησίμους δυνάμεις καὶ ἐι-δικότητας εἰς ξένας ἐργασίας, δι' αὐτὸ δὲν ἦσαν

ἀπαραίτητοι. Ἐπειτα τὶ θὰ ἐσποίχιζεν εἰς τὸ Κράτος νὰ προσέθετε μερικοὺς ἐπαλλήλους διὰ τὴν ὁργάνωσιν καὶ παρακολούθησιν τῶν συνεταιρισμῶν ἐκεῖ ποῦ ἔχει μόλις ἓνα δι' ὅ-λην τὴν Θεσσαλίαν, νὰ ἐνθαρρύνῃ δι' ἐκδόσε-ων καὶ βραβείων τὰς φιλοπροόδους τάσεις, νὰ ὁργανώσῃ ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον καὶ ἀγροτι-κώτερον τὰ διδασκαλεῖα, νὰ ἰδρῶσιν ὅπως θὰ ἡδύνατο μίαν δεκάδα ἐπιστημονικῶν σταθμῶν μελετῶν διὰ τὰς σπουδαιότερας ὑπηρεσίας καὶ μερικὰ πρακτικὰ γεωργικὰ σχολεῖα τυροκομι-κά, οἰνολογικά, ἐμβολιαστικὰ, κλαδευτικὰ κλπ. καταργοῦν τὰς μέσας καὶ ἀνωτέρας σχολὰς καὶ ἀποστέλλον τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ σπουδά-σουν εἰς Ἑσπερίαν, νὰ συστήσῃ γεωργικὰ ἐπι-μελητήρια καὶ νὰ ὁργανώσῃ τὴν ὑπηρεσίαν κα-τὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε ἀπ' ἐνός μὲν νὰ μὴ χρειάζονται ἄλλαι δαπάναι, ἀπ' ἑτέρου δὲ νὰ χρησιμοποιοῦνται καταλλήλως οἱ εἰδικοί ἐπι-στήμονες, ὡς ἄλλως τε προέτεινε ἤδη διὰ τοῦ κ. Σβώλου ἡ ἐπιτροπὴ Οἰκονομικῶν, νὰ δι-ευκολύνῃ καὶ ἐνθαρρύνῃ τὴν σύστασιν ταμείων προστασίας τῆς παραγωγῆς καὶ ἀναγκαστικῶν συνεταιρισμῶν ἐκτελέσεως ὑδροαυλικῶν ἔργων καὶ πολλὰ ἄλλα, ἅτινα δὲν ἀπαιτοῦσι καμμί-αν πρόσθετον δαπάνην, ἀλλ' ἁπλῶς κάποιαν μεγαλειτέραν ἐπὶ γνῶσιν τῆς σπουδαιότητος, ἢ ἔχει διὰ τὴν χώραν μας καὶ ἰδίᾳ διὰ τὰς βο-ρείους ἐπαρχίας μας ἢ ἀνάπτυξιν τῆς γεωρ-γικῆς παραγωγῆς καὶ ἢ ὑπαρξίς ἀκμαζόντος ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ καὶ οὐχὶ δυσμοίρων γε-ωργῶν, οἵτινες πᾶν ἄλλο ἢ στήριγμα μᾶς χώ-ρας ὡς ἡ Μακεδονία δύναται νὰ χρησιμεύ-σουν.

Β. Γ. ΓΑΝΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθησαν εἰς εἰδικὸν τεῦχος ὑπὸ τοῦ πολιτευ-τοῦ Ἀττικῆς καὶ Βαιωτίας πρὸς τὸν ὑπουργὸν καὶ Πρόεδρον τῆς Βουλῆς κ. Ν. Δ. Λεβιδίου, αἱ ἐνώ-πιον τῆς πρὸς καταρτισμὸν σχεδίου Συντάγματος Ἐπιτροπῆς τῆς Γῆς τῶν Ἑλλήνων Ἑθνικῆς Συν-ελεύσεως ὁμιλίαι τοῦ κατὰ τοῦ θεσμοῦ τῆς Γε-ρυσίας καὶ κατὰ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας. Τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ὡς γνωστὸν ὁ κ. Ν. Δ. Λε-βιδίου εἶχε ἐκλεγῆ παμψηφεί Πρόεδρος. — Ὑπὸ τοῦ ἀποστράτου συνταγματάρχου Πυ-ροβολικοῦ καὶ πολιτευτοῦ Κορινθίας κ. Ἰωάν. Δ. Πετρόπου ἐξεδόθησαν εἰς ἴδιον τεῦχος ὑπὸ τὸν τί-τλον τὸ «Ἔθνος» ἡ Ἐκπαίδεσις καὶ ὁ Κομμουνι-σμός, τὰ εἰς ἡμερησίᾳ ἐφημερίδας δημοσιευθέντα ἄρθρα τοῦ ἐπὶ τῆς διεισδύσεως τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν.

Του στρατιωτικού κριτικού ΝΤΕ ΣΙΒΡΙΕ

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Επειδή ο Καστελνώ, με την 2ην στρατιάν δεν ήδυνήθη να κατανικήση, μεταξὺ Ουάζ και Σόμ την αντίστασιν τῶν ἐνισχυθεισῶν εὐθὺς μεραρχιῶν, νέα στρατιά, διοικουμένη ἀπὸ τὸν στρατηγὸν Μεστουκί, ἡ 10η συνεκεντρώθη εἰς Ἀρράς. Τὴν 30ην Σεπτεμβρίου ἀνέλαβε τὴν ἐπίθεσιν, ἐπὶ τῶν δύο ὁχθῶν τοῦ Σιάμ.

Ἀλλὰ τὰ μέσα τὰ ὁποῖα διέθετε ἦσαν πτωχά. Τὰ πολεμικὰ ἐφόδια ἰδίως ἦσαν δυσανάλογα πρὸς τὴν πιθανὴν ἐντασιν τῶν μαχῶν αἰτίνες θὰ ἐδίδοντο. Ἐπειτα οἱ Γερμανοὶ ἀντελήφθησαν τὸν κίνδυνον ὅστις τοὺς ἠπείλει, καὶ συνεκέντρωσαν ἐνισχύσεις ἐπὶ ἐνισχύσεων κατὰ τοῦ κυκλωτικοῦ Γαλλικοῦ ἐλιγμοῦ. Μετὰ τινὰς ἐπιτυχίας ὁ στρατηγὸς Μωντουὶ ἀντελήφθη πόσον ἦτο ματαία ἐπίθεσις μέχρις ἄκρων. Καθὼς καὶ ὁ Καστελνώ ἠρκέσθη νὰ κρατήσῃ νικηφόρος τὰς κτηθείσας θέσεις, τὴν 2ην, ἐπαφὴν πρὸς τὸ ἀριστερόν του διὰ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου σώματος ἱππικοῦ μετὰ τὴν φρουρὰν τῆς Δουγκέρκης, ἡ ὁποία εἶχε ἐκτείνει τὴν γραμμὴν τῆς μέχρι Χάζεμπρουκ.

Ἐν τούτοις ὁ Ζόφφρ, ἐπίμονος, δὲν ἐγκατέλειπε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του.

Τὴν 2αν Ὀκτωβρίου καλεῖ τὸν στρατηγὸν Φός εἰς τὴν διαίτησιν ὅλων τῶν μεταξὺ Ουάζ καὶ Θαλάσσης δυνάμεων, καὶ προσπαθεῖ νὰ τοῦ παράσχῃ νέας μονάδας. Ἀδύνατον, ἀρκετὰ πολυάριθμοι θ' ἀποτελέσουν τὴν 8ην στρατιάν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ Οὐρμπάλ. Ἡ στρατιά αὕτη κατὰ τὴν μάχην τῆς Ὑπρὸς θὰ ἔχῃ πέντε σώματα, δύο μεραρχίας ἐθνοφρουρᾶς καὶ δύο σώματα ἱππικοῦ. Ἐν ἐκείνῃ ἦτις φράττουσα τὸ χάσμα μεταξὺ Ἀγγλων καὶ Βέλγων θὰ ἀποτελέσῃ τὸν σκελετὸν μάχης ἡ ὁποία ἐκ πρώτης ὥφως φαίνεται ὡς ἀκατάσφατος σύρραξις. Διότι κατὰ τὸ πρῶτον τοῦτο δεκαπενθήμερον τοῦ Ὀκτωβρίου ὁ στρατάρχης Φρόντς, μένων ἐπὶ τῆς Αἰν, ἐξήτει ἐπιμόνως τὴν μεταφοράν τοῦ ἰδικοῦ τοῦ σώματος ἐκστρατείας εἰς Ἀρτόα καὶ Φλάνδραν πλησίον τῶν βάσεων του, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἐγκατασταθῇ εἰς τοὺς λιμένας τῆς Μάγχης. Ἐξ ἄλλου τοῦ ἀρχιστρατήγου μὴ διστάσαντος νὰ δευθῇ τὴν ἀπαίτησιν ταύτην, ἡ ὁποία εἰσέχρηστο εἰς τὸ πλάνσιον τῆς στρατηγικῆς του συλλήψεως, αἱ Βρετανικαὶ μεραρχίαι ἐτοποθετήθησαν κλιμακῶν κατὰ τὴν 19ην Ὀκτωβρίου μεταξὺ Χαζεμπρουκ καὶ Σαίντ Ὀμέρ, ἐπὶ τοῦ ἄξονος τῆς Λύς.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Αἰλλή ἡ ἐπὶ τόσον χρόνον περρινομένη ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ κατελήφθη ὁριστι

κῶς, μετὰ ἡρωϊκὴν ἀντίστασιν τῶν 3000 ἐθνοφρουρῶν, τοὺς ὁποίους διέθετεν ὁ ταγματάρχης Παρντιέ καὶ τὴν 9ην Ὀκτωβρίου ἡ Ἀμβέρσα, μεγάλη ὁχυρὰ θέσις ἐκκενωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βελγικοῦ στρατοῦ ἔπεσε. Ὁ βασιλεὺς Ἀλβέρτος, χάρις εἰς σφάλμα τὸ ὁποῖον διέπραξαν οἱ πολιορκηταὶ ὑπνωτισμένοι ἀπὸ τὴν ἰδέαν ἐπιθέσεως ἄνευ τακτικῆς πολιορκίας εἶχε κατορθώσῃ νὰ φέρῃ τὰ στρατεύματά του μέχρις Ὑζέρ. Ἡ δύσκολος ὑποχώρησις εἶχε καλυφθῇ ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴν μεραρχίαν τοῦ στρατηγοῦ Ραούλινσον, ἀποδιδομένη εἰς Ὀστάνδην, καὶ ἀπὸ τοὺς παζοναύτας τοῦ ναυάρχου Ρόναρκ.

Ὡτὼ κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς 20ῆς Ὀκτωβρίου, ἀδιάκοπος γραμμὴ συμμαχικῶν δυνάμεων εἶχε συγκροτηθῇ ἀπὸ τῆς Αἰν, μέχρι τῆς βορείου Θαλάσσης. Ἀλλὰ, μονιμοποιηθεῖσα ἤδη εἰς τὸν νότιον τομέα, ὅπου εἶχαν χαρακωθῇ ἡ 2α καὶ ἡ δεκάτη Γαλλικὴ στρατιά, ἡ γραμμὴ αὕτη ἔμενε κινήτῃ καὶ ἐν πλήρει σχηματισμῷ μεταξὺ Σκάρπ καὶ Ὑζέρ. Τὸ πᾶν ἐνεδείκνυε ὅτι ἐπὶ τοῦ τελευταίου τοῦτου θεάτρου τρυμερὰ σύγκρουσις θὰ ἐλάμβανε χώραν, οἷνει ἐπιλογὸς αἱματηρῶς τοῦ μεγάλου κυκλωτικοῦ ἐλιγμοῦ, ὅστις πιθανῶς ἤγγιζε τὸ τέμας τοῦ Ἀρ' ἐτέρου ὁ Φός, στερεοποιῶν εἰς τὸ Βελγικὸν μέτωπον, ἕνα μέτωπον Ἀγγλογαλλικόν, ἀπαύστως ἐνισχυμένον, δὲν ἐληρμόνει ὅτι ἡ ἐπίθεσις πρὸς ἀνατολὰς θὰ ἐτήρειτο ἐνεργῶς. Καὶ τὸ Γερμανικὸν Ἐπιτελεῖον ἀνακαλοῦν εἰς Φλάνδραν τοὺς μαχίμους ὁγκοὺς του, ἢ τοὺς νεωστὶ συγκροτηθέντας εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Αὐτοκρατορίας, ἐνόει δι' ἀντεπιθέσεως ἀποτελεσματικῆς τὴν ὁποία, παρεσκευάζε, νὰ ἐξουδετερώτῃ τὴν αὐξοῦσαν ἀπειλὴν κατὰ τῆς δεξιᾶς του πτέρυγος, ἔπειτα νὰ καταλάβῃ τοὺς λιμένας τῆς Μάγχης. Διότι ἐβλίσθετο ὅτι λόγῳ τῶν προβλέψεων παρατάσεως τῆς πάλης μετὰ τὴν Ἀγγλίαν κατὰ τὰς ὥρας τῆς θριαμβευτικῆς πορείας εἶχεν ἀποστρέψῃ τὰ ὄμματα ἐκ τῆς ἀκτῆς.

Καὶ ἀπὸ τὴν σύγκρουσιν τῶν δύο τούτων ἀντιθέτων θελήσεων προέκυψεν ἡ μάχη τῶν Φλάνδρων.

Ἡ μάχη τῶν Φλάνδρων. Ἡ μάχη τῶν Φλάνδρων διαιρεῖται εἰς δύο πράξεις, μερικῶς ταυτοχρόνους. Κατὰ τὴν δι' ὅλην τῆς πρώτης τὸ Γερμανικὸν Ἐπιτελεῖον προσπαθεῖ νὰ συντρέψῃ ἐπὶ τῆς Ὑζέρ τὴν Βελγικὴν στρατιάν, ὑποστηρικτομένην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς μεραρχίας, τοῦ στρατηγοῦ Γκροσσέτι. Κατὰ τὴν δευτέραν πράξιν μετὰ τὰ σώματα τοῦ Φρόντς καὶ τοῦ Οὐρμπάλ ὁ

στρατηγὸς Φός, ἐπιχειρεῖ ματαίως μετὰ τὴν συνέχισιν τῆς ἐπιθέσεως νὰ φράξῃ νικηφόρος τὰς ὁδοὺς πρὸς δυσμὰς εἰς Γερμανικὰς μάζας, αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα.

Ἀπὸ τῆς 20ῆς μέχρι τῆς 30ῆς Ὀκτωβρίου συνήφθησαν οἱ μανιώδεις ἀγῶνες εἰς τὴν παραλιακὴν πεδιάδα, ἡ ἡρωϊκὴ ἄμυνα τῆς Διεξιούνης ὑπὸ τῶν πεζοναυτῶν, τὸ ἀνοιγμα, εἰς ἀπελπιν ὤραν τῶν δεξαμενῶν τοῦ Νιούπορτ διὰ νὰ δώσουν διέξοδον πρὸς τὰ σωτήρια ὕδατα τῆς Θαλάσσης. Ἐπειτα, νοτιώτερον ἡ διαδοχικὴ εἴσοδος εἰς τὴν γραμμὴν τῶν τεσσάρων μεραρχιῶν Γαλλικοῦ πεζικοῦ, τεσσάρων μεραρχιῶν ἱππικοῦ, τοῦ 9ου Γαλλικοῦ σώματος, τοῦ 1ου Ἀγγλικοῦ σώματος, τέλος ὁλοκληροῦ τοῦ Βρεττανικοῦ στρατοῦ, ἐνισχυμένου ἀπαύστως ἐκ νέων στοιχείων. Ἡ σύρραξις τῶν Φλάνδρων ἐξεκλήθη περιπετειώδης μέχρι τῆς 15ης Νοεμβρίου, τόσῳ κατὰ μῆκος τῆς Ὑζέρ, ὅσῳ καὶ πέραν τῆς Ὑπρὸς καὶ μέχρι τοῦ Λύς. Σφραγισθεῖσα ἀπὸ ἀναριθμήτους ἡρώismus, ἀπὸ τὴν ψυχρὰν ἐπιμονὴν τοῦ Φός, τοῦ ὁποῖου τὸ ἀσθενὲς μέτωπον θ' ἀντιταχθῇ εἰς τὴν ὁρμὴν ἀπηλπισμένου ἐχθροῦ, ἐπερματίσθη διὰ τῆς ἀμφεδαίας κατοχῆς τῶν γενικῶν θέσεων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἤρχισεν.

Θωρουμένη καθ' αὐτὴν ἡ μάχη τῶν Φλάνδρων ὑπῆρξε μάχη ἀναποφάσιτος, αἱ ἀπώλειαι αὐτῆς εἰς ἐπίματρον ἦσαν ἀμφοτέρωθεν ἴσαι. Ἀν οἱ Σύμμαχοι δὲν ἤδυνήθησαν ν' ἀγάγουν εἰς ἀποτέλεσμα τὴν ἐπιχειρηθεῖσαν, πλευρικὴν κύκλωσιν ἀπὸ τέλους Σεπτεμβρίου, οἱ Γερμανοὶ πάλιν δὲν ἤδυνήθησαν νὰ ἐπανορθώσουν τὸ σφάλμα τὸ διαπραχθέν παρ' αὐτῶν κατὰ τὴν πιστικὴν πορείαν τὴν πρὸς τὸν Μάρνην. Ἡναγκάσθησαν νὰ παρατήρουν τῆς κατοχῆς τῶν βάσεων, τῆς Μάγχης.

Ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου ἡ νίκη τῶν Συμμάχων παρουσιάσθη στρατηγικὴ καὶ γενικὴ εἰς τὸ ὄνομα τῶν ἀναγκαιοτήτων τοῦ μέλλοντος.

Ἐν τούτοις ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τακτικῶς τὰ πράγματα δὲν ἔλαβον λύσιν τινὰ νέαι ὕροι συνθήκης πολέμου ἐνεφανίσθησαν ἐπὶ τοῦ θεάτρου τῆς Δύσεως.

Τὴν 15ην Νοεμβρίου 1914 ὁ γόνιμος πόλεμος, ὁ κυριοκρούμενος ἀπὸ τὴν στρατηγικὴν ἰδέαν δὲν διεξήχθη. Ἀφυνίσθη τὴν ἀνοιξὶν τοῦ 1918. Ἐν σφηνωμένοι εἰς χαρακώματα τῶν ὁποίων τὸ περίπλοκον θὰ γεννηθῇ ἐκ τῆς διηγετικῆς ἀναζητήσεως ἰσορροπίας ἀρρήκτου οἱ ἀντίπαλοι θ' ἀναλωθῶν εἰς ματαίαν προσπάθειαν, ἐνῶ μεγάλα γεγονότα θὰ ἐξεκλήθωσιν εἰς τὰ θεάτρα τῆς Ἀνατολῆς. Ταῦτα θέλουν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εὐρύνη. Εἰς τὸ βάθος αὐτῶν αἱ Κεντρικαὶ Αὐτοκρατορίαι, παρὰ τὴν Τουρκικὴν καὶ Βουλγαρικὴν συνανόησιν θὰ συναντήσουν, μετὰ τῆς φθορᾶς τῶν δυνάμεων τῶν τὰς ἄκρας πιθανότητος νίκης.

Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Κατὰ τὰς μᾶλλον ἀγωνιώδεις ὥρας τῆς μάχης τοῦ Ὑπρὸς μέγα γεγονὸς παρήχθη ἐν Ἀνατολῇ. Ἡ Τουρκία, τῆς ὁποίας ὁ στρατὸς ἀπὸ ἐνὸς ἔτους εἶχε παχθῇ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Γερμανοῦ στρατηγοῦ Λίμαν φὸν Σάνδερς εἶχε συγκομίση κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν ἐχθροπραξιῶν τὰ Γερμανικὰ πολεμικὰ «Γκαϊμπερ» καὶ «Μπρεσλάου». Ἐπειτα, ἀγοράσασα τὰ πλοῖα ταῦτα, τὰ ἔσπειρε νὰ κάμουν ἐχθρικὰς ἐπιδείξεις πρὸ τῶν Ρωσσικῶν λιμένων τῆς Μαύρης Θαλάσσης.

Ἐξ ἄλλου αἱ διπλωματικαὶ Γαλλικὴ καὶ Βρετανικὴ εἶχον ἐν ἐκπληττοσύνῃ τυφλώσει διαπραξίαν ἐν Ἀνατολῇ σειρὰν σφαλμάτων ἅτινα εἶχον ἀπολήξει εἰς τὴν Σερβικὴν συντριβὴν καὶ τὴν Ρωμανικὴν καταστροφὴν— ἔπειτα εἰς τὴν Ρωσσικὴν ἐπανάστασιν.

Τὴν 30ην Ὀκτωβρίου 1914, ἐνώπιον τῆς Ὀθωμανικῆς στάσεως οἱ πρεσβευταὶ τῶν Συμμάχων Δυνάμεων ἐγκατέλειψαν τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἡ Ρωσσία ἔκτοτε ἔπρεπε ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ Καυκάσου ν' ἀντιμετωπίσῃ γένον ἀντίπαλον. Πρὸ πάντων θὰ ἦτο, μετὰ τὸ κλείσιμον τῶν Δαρδανελλίων ἐσπερημένη ἀμέσῳν συγκοινωνιῶν μετὰ τοὺς Συμμάχους τῆς Ἑσπερίας. Ἡ ἀνυπαρξία αὕτη συνοχῆς θὰ ἔχῃ τοὺς πλέον ἐκτεταμένους ἀντικτύπους καὶ τοὺς πλέον ὀλεθρίους, ὅχι μόνον ἐν τῇ διεξαγωγῇ τοῦ πολέμου ἀλλ' ἀκόμη ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Εὐρώπης.

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἀν οἱ Γερμανοὶ ἀπώλεσαν τὴν μάχην τοῦ Μάρνη ἐξ ἀντιτυχίας παρελθούσης ἀπὸ τὴν διπλὴν ἐισβολὴν τῆς Πρωσίας καὶ τῆς Γαλλίας ἀνάλογον φροντίδες ἐβάρυνον ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων κατὰ τὰς ἐβδομάδας τοῦ ἀρόρου πρὸς τὴν Θάλασσαν καὶ τῆς μάχης τῶν Φλάνδρων. Ὅτι ἐναντίον ἀντεπάλων ἀπομονωμένων ἐκ τῆς ἀποστάσεως ἡ χρῆσις ἐσωτερικῶν γραμμῶν παρέχει σημαντικὰ πλεονεκτήματα, οὐδεὶς ἀμφισβᾶλλει. Ἀλλὰ τοποθετημένοι εἰς τὸ κέντρον στρατηγικοῦ συστήματος μετὰ δύο ὀφεί, εἰς Ἀρχιστρατήγους, ὅσον καὶ ἐν εἰνὸς ὑποχρεωμένους νὰ ἀποβλέπῃ πρὸς ἕνα δεδομένον σημείον τὸσον ἀπαύστως, ἀναγκάζεται ν' ἀπροσεκτῇ πρὸς τὸ ἄλλο.

Ἡ θέσις αὕτη, ὅταν ἐπιδαρύνεται ἀπὸ τὴν ἐπαρξιν τεραστίων ἀποστάσεων ἀπαντρεῖ ἐγκέφαλον σπανίως διαυγέας. Ὡτὼ ὁ Φαλκενχάιν, ἐνσαρκίων νέας ἐλπίδας ἀντικατέστησεν ἀμέσως τὸν φόν Μόλτκε ἐν τῇ θέσει τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελαρχοῦ.

Ἡ νίκη τοῦ Τάννενμπεργκ ἐναντίον τῶν στρα-

πευμάτων, προφυλακτῆς δὲν εἶχεν ἄλλα ἀποτελέσματα ἀπὸ τὰ ἐπιτευχθέντα ἐκ τῆς προσωρινῆς διατηρήσεως τῆς Ἀνατολικῆς Πρωσσίας. Ἐκατομμύρια ἀνθρώπων ἀθρόω, ἀπὸ ὅλας τὰς ἐπαρχίας τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Τσάρου συνεκκεντροῦντο ἐν Πολωνίᾳ. Ἐν Γαλικίᾳ οἱ Αὐστριακοὶ εἶχον ὑποχωρήσει μέχρι τῶν προπόδων τῶν Καρπαθίων καὶ ἐπρόκειτο νὰ παραιτηθῶν ἱθὺς πολιορκίας τῆς ὀχυρᾶς θέρσεως Πρεσμπύλ. Ὁ Χίνδεμπουργκ βαδίζων κατὰ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου πρὸς Νιέμεν εἶχεν ὑποστῇ ἀκολούθως τὴν ἡτταν τοῦ Αὐγούστωφ. Καὶ εἶχε συμπτυχθῇ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς τῆς περιφερείας τῶν Μαζουριανῶν λιμνῶν.

Τοιοῦτότρόπως ὁ Κάιζερ γινόμενος προσωρινῶς ὀνομαστικῶς ἀρχηγὸς τῶν Αὐστρουγγρικῶν στρατευμάτων, ὡς ἦτο τοιοῦτος τῶν ἰδικῶν του στρατευμάτων ἀπήτησε εὐρείας ἐπιχειρήσεις ἐναντίον τῶν Ρώσων. Ἡ ἐν τῇ δυτικῇ μετώπῳ ἀποτυχία, μολὶς ἀποκρυφθεῖσα ἀπὸ τὰ φιλολογικὰ στρατηγήματα τοῦ Γερμανικοῦ Τύπου, δὲ, ἡδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὑπὸ θριάμβων αἰρομένων κατὰ τῶν μετρίως ἐξωπλισμένων μαζῶν τοῦ μεγάλου δουκὸς Νικολάου, ἔπειτα ὑπὸ τῆς πολυκρότου κατακτῆσεως τῆς Βαρσοβίας, Ἀπατηθὲν εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Μέγα Ἐπιτελείου ἐπρόκειτο νὰ ἐνεργήσῃ ἐπιχειρήσεις ἐπὶ τῶν ἀπατηλῶν ὁδῶν τῆς Ρωσικῆς ἀβύσσου διὰ νὰ ζητήσῃ ὡς ὁ Ναπολεὼν τὴν ἐν ἡπείρῳ λύσιν μιᾶς ἀδυσωπῆτου συρράξεως.

Κατὰ τὰ μέσα Ὀκτωβρίου οἱ σιδηρόδρομοι τῆς Γερμανίας μετέφερον στρατεύματα πρὸς Ἀνατολάς, στρατεύματα συγκεντρωμένα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἢ μεταφερόμενα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετώπου. Καὶ μετ' αὐτῶν ὁ Χίνδεμπουργκ ἐπρωχώρησεν ἐκ Σιλεσίας εἰς Πολωνίαν, ἐνῷ τὰ Αὐστρουγγρικὰ στρατεύματα ἐβάδιζον βορείως τῆς Πρεσμπύλ.

Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀπόκρουσιν τῶν Ρώσων μέχρι Βιστούλα, ἡ ἐπιχείρησις ἀπέληξεν εἰς συνολικὴν ἀποτυχίαν πρὸ συγκεντρωτικῆς ἐπιθέσεως τοῦ μεγάλου δουκὸς Νικολάου, ἐπιθέσεως ἐξορμηθείσης ἀπὸ τὰ πρὸςφυρῶντα τῆς Βαρσοβίας καὶ τοῦ Ἰθρυνοβύ. (16—31 Ὀκτωβρίου).

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Γουλιέλμος Β' προέστατο, ἀπὸ τοῦ Οὐλτ εἰς τὰς ἐκατόμβας τῶν ἡττημένων του στρατιωτῶν, τῶν μαχομένων ἐπὶ τῆς Ὑξέρ καὶ περὶ τῆς Ὑπρ. Ἡ ὁρμή του ἐξηδωλῆθη κεραυνόδωτος. Ὡς αὐτῶς ὁ Χίνδεμπουργκ καὶ ὁ Λούδενδορφ τῶν ὁποίων δὲν θὰ ἡδύνατο τις ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν πνευματικὴν γινομότητα κατὰ τὴν ἑκείνην Ἀνατολικὰ ἐκτρατείας συνεκέντρωσαν περὶ τοῦ Θεῶν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν στρατευμάτων τῶν. Ἐπειτα ἀφοῦ ἔδωκαν εἰς τοὺς Αὐστριακοὺς τὴν ἀριστερὰν Ρωσικὴν πτέρυγα ὡς ἀντικειμενικὸν σκοπὸν ἐπιθέσεως ὤθησαν τὸν στρατηγὸν Μάκενσεν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ

Λότζ, ἐνῷ ἄλλη ἐπίθεσις ἐνηργεῖτο ἐν Σιλεσίας.

Ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἡ θέσις τῶν Ρώσων, ἐφάνη κρίσιμος. Ἀλλὰ ὁ Μέγας δούξ κατάρθωσε νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐναντίον τοῦ Μάκενσεν μεγάλην ἀριθμητικὴν ὑπεροχήν. Τὴν 24ην Νοεμβρίου ὁ Γερμανὸς στρατηγὸς διέφυγε τὴν κύκλωσιν μὲ τρομακτικὴν θυσίαν. Τέλος ὁ Χίνδεμπουργκ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον οἰστρογλατούμενος ἀπὸ τὰς ἐπιτακτικὰς διαταγὰς τοῦ ἡγεμόνος του, ἐπέτυχε δι' ὑπερόχου προσπαθείας νὰ καταλάβῃ τὸ Λότζ, δίχως ὅμως νὰ διασπᾷ τὸ ἀντίπαλον μέτωπον τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὴν Βαρσοβίαν κατὰ μήκος τῶν τσάσάρων ποταμῶν. Τῆς Μπζώρας, τῆς Ράδκας, τῆς Πολίκας, καὶ τῆς Νίδας. Τὸ μέτωπον, ἐν τῇ δυτικῇ Κιλικίᾳ εἶχε προεκταθῇ μέχρι Καρπαθίων.

Ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Βαλγίου καὶ τῆς Γαλλίας, γενικῶς ὀνομαζομένου δυτικῶν, αἱ ἀδιάκοποι προσόψεις τῶν ἀντιπάλων στρατῶν εἶχον ὀριστικῶς παγιωθῇ. Αἱ μάχαι τῶν συνόρων, τοῦ Μάρνη, τῆς Πεκάρδίας, τοῦ Ἀρτσᾶ καὶ τῶν Φλανδρῶν εἶχον παρηγάγει μόνον κινήσεις πλημμυρίδας καὶ ἀμπώτιδος χωρὶς ῥῆξιν ἰσοροπίας. Αὕτη εἶχε στερεωθῇ διὰ φοβερῶν ἀμυντικῶν ὁργανώσεων, αἵτινες ἐν ἀπουσίᾳ ἐλιγμῶν φαίνονται ἄθραυστοι τόσον διὰ τῶν γνωστῶν μέσων ὁλέθρου ὅσον καὶ διὰ τῆς συνήθους μαχητικῆς τακτικῆς. Δὲν ἡδύνατο πλέον νὰ γίνῃ λόγος περὶ εὐρείας στρατηγίας ἀπὸ πολλοῦ καὶ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, πρὸ τῶν ὠρυζομένων συνεχῶν καὶ ἀκάμπτων γραμμῶν, τῶν ὁποίων τὰ ἄκρα ἐστηρίζοντο εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Μαύρης Θαλάσσης καὶ εἰς τὰ σύνορα τῆς οὐδετέρας Ἑλβετίας.

Ἐπίσης τὸ λεγόμενον Ἀνατολικὸν μέτωπον ἐμφανίζεται στερεούμενον εἰς τὰ περίε τῶν Ρωσσο-ρωσικῶν συνόρων, κατὰ μήκος τῶν τσάσάρων ποταμῶν καὶ τῆς Δουναῆς εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τῶν Καρπαθίων. Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε φαινομενικόν, διότι ἀπὸ τῆς Βαλτικῆς μέχρι τῶν Ρουμανικῶν συνόρων τὰ διαστήματα εἶνε ἀπέραντα, αἱ ὁδοὶ συγκοινωνίας διὰ τοὺς Ρώσους καὶ τοὺς Αὐστριακοὺς εἶνε μέτριοι καὶ σπάνιοι, ἰδίως ἐπὶ τῶν περὶ τὸ Λότζ πρὸς τὸ μέτωπον διευθύνσεων. Αἱ ἀνταλλαγὴ στρατευμάτων μεταξὺ τῶν διαφόρων τομέων εἶνε λοιπὸν μακρά. Μόνον οἱ Γερμανοὶ ἠντιστοιχοῦν περὶ τῆς Πολωνικῆς πρὸς τοὺς Ρώσους σιδηροδρομικὸν δίκτυον, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον θὰ δυνήσων νὰ κάμουν ποικίλους συνδυασμοὺς. Εἰς ἐπίμετρον οἱ Ρώσοι εἶνε πτωχοὶ εἰς βαρὺ πυροβολικὸν καὶ εἰς ἐφόδια καὶ φαίνονται ἀνίκανοι νὰ κυριεύσουν τὰ φρούρια τῆς Πρεσμπύλ. Ὁφείλουν ν' ἀρκεσθῶν εἰς πίεσιν πρὸς παράδοσιν τῆς πόλεως διὰ λιμοῦ. Τέλος οἱ στρατιῶταί των, ἀποκαλύπτονται ἐλάχιστα προσκλινεῖς εἰς τὴν ἰδέαν χαρακώσεων.

Εἰς τὴν Σερβίαν ὡσαύτως ἡ ἰσοροπία, ραγίσαι πρὸς στιγμὴν εἶχεν ἀποκατασταθῇ, χάρις εἰς τὴν ἀνδρείαν στρατιωτῶν, τοὺς ὁποίους εἶχε φρονηματίσει διαδοχικοὶ πόλεμοι. Ἀφοῦ ἐπρωχώρησεν ὀλίγον πέραν τῶν συνόρων ὁ Σερβικὸς στρατὸς ὑπέστη τὴν ἐπίθεσιν 400 χιλιάδων Αὐστρουγγικῶν. Ἡναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ μέχρι τοῦ κέντρου τοῦ βασιλείου, καὶ νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὴν ἀνάγκην ὥπως ἐγκαταλείψῃ τὸ Βελιγράδιον. Ἡ ἐγκατάλειψις ἐγένετο τὴν 29ην Νοεμβρίου.

Ἀλλὰ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Δεκεμβρίου, ἀνέλαθεν ἀπέλπιδα ἐπίθεσιν ἐκ τῆς ὁποίας προέκυψε προσωρινὴ σωτηρία. Πισθέντες ἐπὶ εὐρέως μετώπου οἱ εἰσβολεῖς ἀφῆκαν εἰς χεῖρας τῶν νικητῶν πολυήμερον μάχην, τῆς ὁποίας τὸ κέντρον ἦτο εἰς τὸν ὄγκον τοῦ Ροῦδνικ, μέρος τοῦ πυροβολικοῦ των καὶ 30.000 αἰχμαλώτων. Τὴν 14ην Δεκεμβρίου ὁ βασιλεὺς Πέτρος εἰσῆλθεν εἰς Βελιγράδιον. Ἐώρασε τὴν ἀπελευθέρωσιν, ὅλου τοῦ Σερβικοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον δὲν παρεβιάσθη μέ-

χει τῆς Γερμανοβουλγαρικῆς εἰσβολῆς τοῦ ἐπόμενου φθινοπώρου.

Τέλος ἐν Ἀσιατικῇ Τουρκίᾳ αἱ πρώται ἐπιχειρήσεις ἐνηργετήσαν ἐπιτυχῶς ἀπὸ τὰ Ρωσικὰ στρατεύματα εἰς τὸ σύνολον τῆς πέραν τοῦ Καυκάσου χώρας.

Ἐν ὀλίγαις κατὰ τὰς ὥρας καθ' ἃς τὸ τραγικὸν 1914 ἀπέθνησκε μία μὲν θεοαίτιος ἐρρίπτει κατὰ τοῦς ὀλιγοὺς ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦς μέλλοντος. Ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, τὸν ὁποῖον τόσοι προφήτῃ καὶ οἰκονομολόγοι προσμάντευον βραχύν, ἀναγγέλλετο ἀπροσδιόριστον διαρκείας φονικῆς διὰ τοὺς στέμματα καὶ καταστρεπτικῆς διὰ τοὺς λαούς.

Ἀνταμένουν βραχὺς αἵματος πιπτούσης ἐπὶ τῶν ἐρημωμένων πόλεων καὶ πεσάντων εὐδαίμων ἡδύνατο νὰ προῖδῃ τὰς προσεχέας φάσεις τοῦ παγκοσμίου δράματος, οὔτε νὰ προῖδῃ ποῖον θὰ ἦτο τὸ τέλος αὐτοῦ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑΙ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑΤΙΣΜΟΙ

Καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους αἱ φορολογίαι αἱ ὑπὸ τῶν διαφόρων πολιτειῶν ἐπιβαλλόμεναι ἦσαν ὅμοιαι ἐν πολλοῖς πρὸς τὰς τῶν περὶ τὴν ἐποχὴν πολιτειῶν. Ἐν τῇ παρούσῃ ὅμως μικρὰ μὲν διατρίβῃ δὲν θὰ εἶνε ὁ λόγος περὶ τοιούτων τιμῶν φορολογικῶν χάριν συγκρίσεως τῶν παλαιῶν πρὸς τὰς νέας, ἀλλ' ἀπλῶς περὶ τινων περιέργων φορολογικῶν καὶ χρηματισμῶν, ὧν ἐγένετο χρῆσις ὑπὸ τινων βασιλέων ἢ τυράννων ἢ ὑπάρχων ἢ στρατηγῶν καὶ μάλιστα ἐν ἐπὶ τὰς περιστάσεσι.

Ἡ περιεργία τῶν φορολογικῶν ἦτο ἡ τῆς βλακείας. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ οἱ ἀστρολόγοι ἐτέλουν ἰδιαιτερόν τινα φρόρον, διότι οἱ βλάκες προσήρχοντο πρὸς αὐτοὺς. Ὅθεν ὁ φρόρος οὗτος ἐλέγετο βλακεννόμιον, δεύτερον δὲ μέρος τοῦ ὀνόματος τοῦτον εἶνε ἡ λέξις ἐννόμιον, ἥτις εἶπε συνήθως ἐν τῇ ἀρχαίᾳ καὶ τῇ μεσαιωνικῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ καὶ σημαίνει τὸν φρόρον τῶν δοσκομένων ζώων, τὸ ἐκ τῆς δημοσίας νομῆς τέλος. Ὅμοιος δὲ λέγεται μελισσοεννόμιον, προβατοεννόμιον καὶ χοιρινόμιον τὸ τέλος ὑπὲρ τῶν δοσκομένων μελισσῶν, προβάτων καὶ χοίρων. Ὅτι δὲ οἱ βλάκες παρ' ἐστῆσαν ὡς νεμόμενα ζῶα ἢ δοσκομιώδεις, τοῦτο δὲν εἶνε παράδοξον καὶ ἡμεῖς ἐλαχιστον περὶ αὐτῶν, ὅτι τρώγονται ἀκουτόχορον.

Ὡς δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ εἰσεπράτειο τὸ

βλακεννόμιον, οὕτω καὶ ὁ Κόνδαλος ἐκ τῆς κορυφῆς τῶν Λυκίων ὡς προβάτων συνέλεξε ποτὶ πολλὰ χρήματα. Ὁ Κόνδαλος ἦτο ὑπαρχος τοῦ βασιλέως τῆς Καρίας Μανδῶλου ὑποτακτὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν. Βλέπων δὲ ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Λυκίας ἠγάπων νὰ τρέφωσι κόμπη, διενοήθη νὰ χρηματισθῇ ἐκ τοῦ θένους τοῦτον. Λοιπὸν ἀγγέλλει πρὸς τοὺς Λυκίους, ὅτι ἤλθε πρὸς τὸν Μανδῶλον ἐπιστολή παρὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, ἵνα ἀποσταλῶσι πρὸς αὐτὸν κόμπη διὰ τὰ λεγόμενα προκόμια, δηλαδή τὰς προσθέτους κόμπας ἢ πηνίκας, ἃς συνήθως ἔφερον οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ μεγιστάνες τῶν Περσῶν. Ὁ δὲ Μανδῶλος διέταξε δῆθεν τὸν ὑπαρχον αὐτοῦ νὰ ἀποκρίσῃ ὡς πρόβια τοὺς Λυκίους. Ἀφ' οὗ δὲ ἐγένετο ἡ κορυφά, εἶπε πρὸς αὐτοὺς, ὅτι, ἂν ἤθελον νὰ δώσωσιν ὀρισμένον τι ποσὸν χρημάτων, ὁ Κόνδαλος ἡδύνατο νὰ φέρῃ κόμπας δι' αὐτοὺς ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οἱ δὲ ἀποκαρτέοντες ἔδωκαν εὐχαριστίας ὅτι ἐξήτει, καὶ οὕτω συνέλεξαν πολλὰ χρήματα ἀπὸ πολλοῦ ὄχλου.

Ὁ αὐτὸς Κόνδαλος εἶχεν ἐρεῖρει καὶ ἄλλων χρηματισμῶν ὅσα δένδρα ὑπερεῖχον τῶν κτημάτων ἢ ἐπιπλοῦν εἰς τὰς βασιλικὰς ὁδοὺς ἐπώλει ὡς ἐπικαρτίαι, ἂν δὲ τις προσέφερε πρὸς αὐτὸν ἐπισημασμένον τὴν χώραν προβάτων ἢ χοίρων ἢ μόσχων, δὲν ἐλάμβανεν

εὐδὺς τὸ ζῶν, ἀλλ' ἀπογράφων τὸν δωρητὴν καὶ τὸν χρόνον τῆς προσφορᾶς διέταξεν αὐτὸν νὰ λάβῃ πάλιν τὸ ζῶν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ νὰ τρέφῃ αὐτὸ μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ ὑπάρχου. Ὅτε δὲ ἐνόμιζεν, ὅτι εἶχε παρέλθει ἱκανὸς χρόνος, ἀπῆγει καὶ τὸ ζῶν καὶ τὴν ἀναλογουσαν ἐν τῷ μεταξὺ ἐπικαρτίαν.

Ὁ δὲ βασιλεὺς Μαύσωλος, ὅτε ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἀπῆγει τοὺς φόρους, συναθροίσας τοὺς εὐπορωτάτους ἐν τῇ χώρᾳ ἔλεγεν, ὅτι ὁ μὲν βασιλεὺς ἀπαιτεῖ τοὺς φόρους, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἔχει χρήματα. Ἐόρατε δὲ ἐπιτηδες ἄνδρας νὰ λέγωσιν, ὅτι οὗτοι ἦσαν πρόθυμοι νὰ εἰσφέρωσι χρήματα δηλοῦντες μάλιστα καὶ τὸ ποσόν, ὅπερ ἕκαστος ἠδύνατο νὰ καταβάλῃ· οἱ δὲ εὐπορωτέροι τὸ μὲν αἰσχυρόμενοι τὸ δὲ καὶ φοβούμενοι εἰσέφερον πολὺ περισσότερα. Ἀλλοτε πάλιν ἔχων ἀνάγκην χρημάτων συνήθροισεν ἐκκλησίαν τῶν Μυλασσεῶν καὶ εἶπεν, ὅτι τὰ Μύλασσα, ἡ μητρόπολις αὐτοῦ, δὲν εἶχον τεῖχος, ὁ δὲ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἐξεστράτευε κατ' αὐτοῦ. Δι' οὗ διέταξε τοὺς Μυλασσεῖς νὰ φέρῃ ἕκαστος ὅσον ἠδύνατο πλείονα χρήματα, ἵνα σώσωσι καὶ τὰ λοιπὰ. Ἀφ' οὗ δὲ ἔλαβον, ὅσα ἠθέλην εἶπεν ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἐπέτρεπεν ἐν τῷ παρόντι νὰ οἰκοδομήσῃ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως.

Ὁ Ἰππίας ἐν Ἀθήναις ἔχων ἀνάγκην χρημάτων ἐκήρυξεν ὡς δημοσίᾳ τὰ ὑπερεχονία εἰς τὰς δημοσίας οὐδας ὑπερῶα τῶν οἰκίων, τὰ προφραγμένα, τὰς θαναμίας καὶ τὰς θυῖρας τὰς ἀντιγόμενας ἐξω πρὸς τὴν ὁδόν, οἱ δὲ ἔχοντες τὰ κτήματα ἠραγκάσθησαν νὰ ἀγοράσωσι παρ' αὐτοῦ ταῦτα πάντα. Εἶπε δὲ ἡδη γνωστὸν ἐκ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅτι ἀπηγορεύετο νὰ καταλαμβάνωσι διὰ τῶν οἰκοδομῶν τὰς οὐδας, νὰ ὑψώσιν ὑπερῶα τῶν ὁδῶν κιγκλίδας, νὰ κατασκευάζωσιν ὀρειοὺς τῶν ὑδάτων ὑψηλοὺς ἐκρέοντας εἰς τὴν ὁδόν, ὡς πράττουσι παρ' ἡμῶν πολλοί, καὶ νὰ ἀνοίγωσι θυρίδας εἰς τὴν ὁδόν, οἱ δὲ ἀσυνήμοι ἐπέβλεπον τὴν αὐστηρὰν τήρησιν τῶν διατάξεων τούτων. Ἀλλοτε πάλιν ὁ Ἰππίας προσέταξε νὰ ἀποσυρθῇ ἐκ τῆς κυκλοφορίας τὸ ὑπάρχον τότε νόμισμα, καὶ νὰ κοινωθῇ πρὸς αὐτὸν ἐπὶ ὠρισμένη τιμῇ κατωτέρας τῆς πραγματικῆς, ἔπειτα δὲ δὲν ἔκοψε, νέον νόμισμα, ἀλλ' ἔθηκεν εἰς κυκλοφορίαν τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτοῦ ἀξίᾳ, οὕτω δὲ ἐκέρδησε τὴν διαφοράν. Ἐφορολόγησε δὲ ὁ Ἰππίας καὶ τοὺς ἀποθνήσκοντας, ὁρίζας νὰ φέρωσι πρὸς τὴν ἱερείαν τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Ἀκροπόλει ὑπὲρ ἑκάστου ἀποθανόν-

τος ἕνα ὀβολὸν καὶ μίαν χοῖνικα (1,094 λίτρας) κορυθῆς, ὡσαύτως δ' ἐφορολόγησε καὶ τὰς γεννήσεις παιδίων διατάξας νὰ φέρωσιν οἱ γονεῖς πρὸς τὴν ἱερείαν τὰ αὐτά.

Ἐφευρετικώτατος δὲ ἦτο ὁ τύραννος τῶν Συρακουσῶν Διονύσιος, οὐακὶς ἠέλεε νὰ συλλέξῃ χρήματα. Ἐκαλεσε ποτε τοὺς πολιτας εἰς ἐκκλησίαν καὶ εἶπεν, ὅτι εἶχεν ἰδεῖ τὴν εὐημερίαν, ἧς διετάξε νὰ κοινωθῇ εἰς τοὺς ναὺς αὐτοῦ τὰ κοσμηματὰ τῶν γενναίων, αὐτοὺς δὲ ἐπράξε τοῦτο ὡς πρὸς τὰ κοσμηματὰ τῶν γυναικῶν τῆς ἀρχῆς. Εἰς τοὺς δὲ καὶ οἱ ἄλλοι νὰ μνηστεύσιν αὐτοὺς, ἵνα μὴ οὐκ ἐπὶ ἡ νεῖα, ὁ δὲ μὴ ποιήσας τοῦτο εἴπῃ ὅτι οὐκ εἶνε ἐνδοξὸς ἱερουσίας. Ὅτε δὲ παρῆς ἐκομίσαν ὅσα εἶχον, ἐνύστασαν εἰς τὴν νεῖαν καὶ ἐκάθισαν παρ' αὐτῆς ὡς δάνειον τὰ κοσμηματὰ. Εἶπε δὲ γνῶσιος ἐν τῇ ἰουρᾷ ὡς ἱερουσίας ὁ Διονύσιος. Περιερχόμενος τοὺς ναυτοὺς, ἀνέβλεπεν ἐν αὐτοῖς ἀναισθημένην τραπέζαν ἀργυρᾶν ἢ χρυσοῦν, εἶπε πρὸς τιμὴν τῶν νεῶν τὸ πῶμα τὸ λεγόμενον τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ διατάξας νὰ αφαιρῶσι τὰς τραπέζας κατὰ τὸ ἐνὸς τῶν συμποσίων· οἱ ἀρχαὶ δὲ ἠκούσθη μετὰ τὰ φαγητὰ φέρον τὸν οἶνον, καὶ ἐνῶ ἐπινον τὸ πρῶτον ποτήριον ἀκρατοῦ οἶνου πρὸς τιμὴν τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος, οἱ ὑπηρεταὶ ἀφῆρουν τὰς τραπέζας τῶν φαγητῶν. Περσεύει δὲ ἀφῆγει ὁ Διονύσιος καὶ τὰ χρυσὰ ἐνδυματὰ καὶ τοὺς χρυσοὺς σιφάνους τῶν ἀγαλμάτων λεγόντων ὅτι αὐτοὶ νὰ δώσῃ ἐλαφροτέρα καὶ ευωσέστερα· ἔπειτα ἐνευσε τὰ ἀγαλματα λευκὰ ἱμάτια καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἐθέει στεφάνους ἐκ λευκῶν ἰαν. Ἐκοψε δὲ ποτε ὁ τύραννος οὗτος καὶ νόμισμα ἐκ κασσιτέρου, καὶ συγκαλέσας τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου εἶπε πολλὰ ὑπὲρ τοῦ νέου νομίσματος καὶ ἠνάγκασε τοὺς πολιτας νὰ παραδεχθῶσιν αὐτὸ ὡς ἀργυροῦν. Ἀλλοτε δὲ ἀπαιτοῦν παρὰ τῶν πολιτῶν νὰ εἰσφέρωσι χρήματα, δὲν ἐλάμβανεν, διότι οὗτοι ἰσχυρίζοντο ὅτι δὲν εἶχον. Τότε ἐπώλησε τὰ ἐπιπλά καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ ὡς εὐρισκόμενος δῆθεν ἐν ἀπορίᾳ, καὶ ἐν τῷ οἱ Συρακοῖοι ἠγόραζον αὐτὰ, ἀπεργάζετο, τὶ ἕκαστος ἠγόρασεν. Ἀφ' οὗ δὲ κατεστάθη οἱ πολῖται τὴν τιμὴν τῶν πραγμάτων, διέταξεν ἔπειτα νὰ φέρῃ ἕκαστος πάλιν πρὸς αὐτὸν τὸ ἀγορασθὲν σκεῦος. Ἐπειδὴ δὲ οἱ πολῖται ἐν τῇ τῶν συγχόνων εἰσφορῶν δὲν ἐτρέφον πλέον ζῶα, ὁ Διονύσιος εἶπεν, ὅτι οἱ μέλλοντες τοῦ λοιποῦ νὰ ἔχωσι ζῶα θὰ εἶνε ἀτελεῖς. Νομίσαντες δὲ πολλοὶ ὅτι τῷ ὄντι δὲν θὰ καταβάλωσι τέλος, ταχέως ἐγένοντο

κύριοι πολλῶν ζῶων· ὅτε δὲ ὁ τύραννος ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο ἡδὴ καιρὸς, διέταξε νὰ ἐνεργηθῇ δῆλως καὶ ἐκτὶ μυστικῶς τῶν ζῶων καὶ ἐπέβαλε τέλος. Ἀλλ' οἱ πολῖται ἀναγκάστησαν, διότι ἠπατήθησαν, ἔσφαζον καὶ ἐπώλουν τὰ κτήνη. Τότε ὁ Διονύσιος ὥρισεν νὰ σφάζωσι μόνον τὰ καθ' ἡμέραν ἀναγκαῖα, καὶ ἐπειδὴ οἱ πολῖται ἐθυσίαζον τὰ λοιπὰ, ἀπηγόρευσε νὰ σφάζωσιν ὡς ἱερεῖον θῆλην ζῶον.

Ἐν Αἰγύπτῳ ἐλατρεύετο ὡς θεὸς ὁ κροκόδειλος ὑπὸ τῶν πλείστων κατοίκων τῆς χώρας πλὴν τῶν Τεντυριῶν καὶ τῶν Ἀπολλωνοπολιτῶν. Ὅτε δὲ ποτε Κλεομένης ὁ Ἀλεξανδρεὺς σατραπέυων τῆς Αἰγύπτου διέπλεε διὰ τοῦ Νείλου νομὸν τινα ἐκ τῶν τιμωτῶν τῶν κροκόδειλων, ἠρπάσθη τις τῶν παίδων αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ πλοίου ὑπὸ κροκοδείλου. Καλέσας δ' ἔπειτα τοὺς ἱερεῖς τοῦ ζώου εἶπεν, ὅτι ἀδικηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ αὐτῶν ἀμύνεται κατὰ τῶν κροκοδείλων καὶ προστάττει νὰ θηρεύωσιν αὐτούς. Οἱ δὲ ἱερεῖς, ἵνα μὴ ὁ Θεὸς αὐτῶν καταφρονθῇ, συναθροίσαντες ὅσα ἠδύνατο χρήματα ἔδωκαν πρὸς τὸν Κλεομένη· ὅστις οὕτως διέταξε νὰ παύσῃ ἢ ἄγχα τῶν κροκοδείλων. Ἀλλοτε δὲ καλέσας πάλιν τοὺς ἱερεῖς εἶπεν, ὅτι ἐγένοντο ὑποβολικαὶ δαπάναι εἰς τὰ ἱερὰ, καὶ ὅτι ἦτο ἀνάγκη καὶ ἐκ τῶν ἱερῶν τινα νὰ καταληθῶσι καὶ τὸ πλεόνθος τῶν ἱερῶν νὰ ἐλαττωθῇ. Οἱ δὲ ἱερεῖς νομίσαντες ὅτι οὗτος ἐμελλε τῷ ὄντι νὰ πράξῃ ταῦτα, ἔδιδον πρὸς αὐτὸν τὰ ἱερὰ χρήματα καὶ γὰρ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστοι θέλοντες νὰ μείνωσιν αὐτοὶ ἱερεῖς καὶ τὸ ἱερὸν αὐτῶν, ἐξ οὗ βεβαίως ἕκαστος ἔζη, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ.

Κύριελος ὁ Κορινθίος ἠρπάγη εἰς τὸν Αἶα, ἐὰν καταλάβῃ τὴν ἀρχὴν τῆς πόλεως, νὰ ἀφαιρῶσιν πάντα τὰ ὑπάρχοντα τῶν Κορινθίων. Ὅτε δὲ κατέστη τύραννος καταλὼν τὴν ἀρχὴν τῶν Βακχιαδῶν, διέταξεν ἀπογοργῆναι τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν, καὶ μετὰ ταῦτα ἔλαβε παρ' ἑκάστου τὸ δέκατον μέρος τῶν ὑπαρξάντων ποσότητος νὰ ἐοράζωνται διὰ τῶν λοιπῶν. Τὸ αὐτὸ δὲ ἐπορεύετο ἐπὶ δέκα τῶν σιτηγῶν, ὥστε συνέβη αὐτὸς μὲν νὰ ἔζη πάντα, ὅσα ἠρπάγη νὰ ἀφαιρῶσιν, οἱ δὲ Κορινθιοὶ ἐν τῷ μεταξὺ νὰ ἀποκτείνωσιν ἅλ-λα.

Οἱ Ἐφέσιοι ἔχοντες ποτε ἀνάγκην χρημάτων ἐνομιθέτησαν νὰ μὴ φορῶσιν αἱ γυναῖκες γυναικῶν κοσμήματα, ὅσα δὲ εἶχον, νὰ δώσωσιν ὡς δάνειον εἰς τὴν πόλιν. Ὁ δὲ καταβα-

λὼν ὠρισμένον τι ποσὸν χρημάτων ἐπειρέπετο νὰ ἀναγράψῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὡς ἀφαιρῶσαντος εἰς τινα τῶν κινδύνων τοῦ περιφήμου ναοῦ τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος.

Ὁ Ὁρσίτης Χαρίδημος κατέχων τινὰ μέρος τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ, ἐπειδὴ ἐξεστράτευε κατ' αὐτοῦ ὁ Μέροης Ἀρτιάδαζος, παρήγγειλε νὰ εἰσφέρωσιν οἱ κάτοικοι πρὸς αὐτὸν χρήματα διὰ τοὺς στρατιώτας. Οἱ δὲ Αἰολεῖς πρῶτον μὲν εἰσέφερον, ἔπειτα ἔλεγον, ὅτι δὲν εἶχον χρήματα. Τότε ὁ Χαρίδημος διέταξε τοὺς κατοίκους τοῦ εὐπορωτάτου μέρους νὰ ἀποστείλωσιν εἰς ἄλλον τινα τόπον πρὸς ἀσφάλειαν ὅσα εἶχον χρήματα καὶ ἄλλα πολυτίμητα σκεύη, αὐτοὺς δὲ ἐμελλε νὰ δώσῃ ἄνδρας πρὸς συνοδείαν. Ὅτε δὲ οἱ ἄνθρωποι ἐπέσθησαν, ἐξήγαγεν αὐτοὺς ὀλίγον ἔξω τῆς πόλεως, καὶ ἐρευνήσας ὅσα εἶχον, ἔλαβε τὰ ἀναγκαίουτα χρήματα, καὶ ἀπέστειλε πάλιν εἰς τὴν πόλιν τοὺς κατοίκους. Ἀλλοτε ποτὲ ἐξέδωκε διαταγὴν νὰ μὴ ἔχωσιν οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων, ὧν ἐξουσίαζε, μηδὲν ὑπλόν ἐν ταῖς οἰκίαις, εἰ δὲ μή, θὰ ἀποτίνωσιν ὠρισμένην χρηματικὴν ποσότην. Ἀλλ' ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ἡμέλει δῆθεν καὶ ἐφαίνετο, ὅτι δὲν ἠθέλε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν, μέχρις οὗ οἱ ἄνθρωποι ἐνόμισαν, ὅτι ὁ Χαρίδημος μάτην ἐξέδωκε τὸ πρόσταγμα, καὶ εἶχον ἐν ταῖς οἰκίαις, ὅσα ὅπλα ἕκαστος ἐκέκτητο. Αἰφνης θυῶς ὁ Χαρίδημος ἐνήργησεν κατ' οἶκον ἐρευνᾶν, καὶ ὅπου εὗρισκεν ὅ-πλον τι, εἰσέπρατε τὸ ὠρισμένον ποσόν. Ὁρσία δὲ εἶπε ἡ συμβουλὴ, ἣν ἔδωκεν ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Ἰφικράτης πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Θρακῶν Κόιν, ἵνα πορευθῇ χρήματα διὰ τοὺς στρατιωτῶν ἀνδρας. Συνεβούλευσε δηλονότι νὰ διατάξῃ ὁ βασιλεὺς τοὺς κατοίκους τῆς χώρας αὐτοῦ νὰ στείλωσιν ἕκαστοι γάμον τοῦ βασιλέως γῆν τοῦ μείδων. Τούτου δὲ γενομένου, συνέλεγε τὸν πλεόνθος οἶκον, ὅν ὁ Κόινς κομίσας εἰς τοὺς εὐπορωτοὺς λιμένας ἐπώλησε, καὶ εὐ-πόρησεν οὕτω χρημάτων.

Ὅτε οἱ Σάμιοι ἔχοντες ἀνάγκην χρημάτων, ἵνα ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν πατρίδα αὐτῶν, παρεκάλεσαν πρὸς τοῦτο τοὺς Λακεδαιμονίους, οὗτοι ἐψήφισαν νὰ νηστεύσωσι μίαν ἡμέραν αὐτοὶ καὶ οἱ δοῦλοι καὶ τὰ κτήνη, δλὴν δὲ τὴν δαπάνην τῆς ἡμεροῦς διατροφῆς νὰ δώσωσιν ἕκαστοι εἰς τοὺς Σάμιους. Τὸ αὐτὸ δὲ λέγεται ὅτι ἐπράξαν καὶ οἱ Ρηγῖνοι.

«Οι οί Ταραντινοί επολιορκούντο υπό των Αθηναίων και ξυμμελλόν να παραδοθῶσι πιεζόμενοι υπό τοῦ λιμοῦ, οἱ Ρηγίνοι ἐνῆρσαν νὰ νησιεύωσιν ἐκάστην δεκάτην ἡμέραν, καὶ νὰ παρέχωσι τὰς τροφὰς ἐκείνης τῆς ἡμέρας εἰς τοὺς Ταραντινοὺς. Οὕτω δὲ σωθέντες οἱ

καίτοιχοι τοῦ Τάραντος καὶ ἐνθυμούμενοι ὑσφάζον τὸ πάθημα ἤγον ἐορτὴν καλουμένην Νησιεῖαν.

Ε. Α. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΣ

Τ. Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΣΑΡΡΑΪΤ

Ἡ Παρισινὴ ἐφημερὶς «Ἐκλαίρ» ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Στρατηγὸς Σαρράϊγ ἐξεγείρει τὴν Συρίαν» ἐδημοσίευσεν τὸ κάτωθι ἄρθρον:

«Ἐάν καὶ Γερμανικαὶ στρατιαὶ ἔχασαν τὴν μάχην τοῦ Μάρνη τοῦτο ὀφείλεται ἐάν μέρει καὶ εἰς τὸν στρατηγὸν Σαρράϊγ. Ἀλλὰ ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι πρέπει, οὗτος νὰ ἔχῃ ἡδὴ τὴν ἐλευθερίαν νὰ σφετερίζεται τοὺς τελευταίους καρποὺς τῆς νίκης εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῆς ὁποίας συνέβαλεν. Οὐδεὶς θὰ τὸ παραδεχθῇ δημοσίᾳ πούλαχιστον καὶ δι' αὐτὸ δὲν διστάζομεν νὰ καταγγείλωμεν τὸ ἀντιγαλλικὸν ἔργον ὅπερ ἐπιτελεῖ ἤδη ἐν Συρίᾳ.

«Ὁ Στρατηγὸς Σαρράϊγ εὐεξάπτος ὡμός, ἀμείλικτος, ἔχει πρὸς τοὺς καὶ τὴν στρουφνότητα προτεστάντου αἰρετικοῦ ἤτις καταντᾷ νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτοῦ ὅσους ἔλκει ἡ στρατιωτικὴ του ὑπόστασις. Ἐπρεξένησε πολλὰ θάσανα εἰς τοὺς ὑποὺς γούς, οἱ ὅποιοι τὸν ἀπέσπειλαν εἰς Θεσσαλονίκην. Ὅχι μόνον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συνεννοηθῇ μετὰ καὶ ἐκ τῶν Συμμάχων, ἀλλὰ ἐπειδὴ συνεκέντρωσεν εἰς τὸ ἐπιτελεῖον του μέγα μέρος τοῦ «TOUT PARIS» ἀνθρώπου τῆς πολιτικῆς καὶ τῶν γραμμάτων, καὶ αἰθουσαὶ τοῦ ἀντήχουν ἠδιακόπως ἀπὸ τὰς κραυγὰς του. Ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀδράνειάν του δὲν ἐδίσταξε νὰ θέσῃ εἰς κυκλοφορίαν ἐπίσημα ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα, ἔπρεπε κατ' αὐτὸν πάντοτε ν' ἀποδείξουν ὅτι δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ δράσῃ ἐπωφελῶς. Ὁ στρατηγὸς Σαρράϊγ ἡδυνήθη νὰ παῖξῃ σπουδαῖον ρόλον κατὰ τὴν μάχην τοῦ Μάρνη φόνον καὶ μόνον, διότι ἀπέφυγε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς διαταγὰς τῶν προϊσταμένων του. Ἐνόμιζεν ἀπὸ τότε ἑαυτὸν ἀπηλλαγμένον πάσης ὑποχρεώσεως πειθαρχίας.

«Ἀναμφισβητήτως, οὐδεὶς σοβαρὸς ὑπουργὸς θὰ

διανοεῖτο νὰ ἐμπιστευθῇ θέσιν ἀπαιτούσαν εὐστρόφιαν πνεύματος, πολιτικὴν περίνοιαν, εἰς τοιοῦτον ἄνδρα, ὡς ὁ στρατηγὸς Σαρράϊγ. Ἀλλ' ἦλθεν ὁ κ. Ἐρριὼ τοῦ ὁποίου ἡ βοήθατή διανοητικὴ ἀσχημὸν ἤρεσκετο νὰ δυσπιστῇ πρὸς τὴν εὐθυμοσίαν. Ἀνεκλήθη λοιπὸν ὁ στρατηγὸς Σαρράϊγ καὶ ἐπειδὴ ὁ οἰκτρός πρωθυπουργὸς δὲν ἡδυνήθη νὰ τὸν διορίσῃ στρατιωτικὸν διοικητὴν τῶν Παρισίων ἀπεφάσισε νὰ ἐκλέξῃ δι' αὐτὸν μίαν σημαντικὴν θέσιν ἐκτὸς τῆς Γαλλίας. Τὴν θέσιν τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ τῆς Συρίας. Ἡ θέσις αὕτη τοῦ ἤρρεσε. Πρῶτον διὰ νὰ κενωθῇ ἡ θέσις αὕτη ἐδέχθη ὅπως ὁ κ. Ἐρριὼ ἀνακαλέσῃ ἐκεῖθεν ἕνα στρατηγὸν Βαύγκαν, ὅστις κατὰ τὴν ἐκφρασίαν τοῦ κ. Κλεμανσώ ἦτο κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μεγάλου πολέμου «ὁ ἀνεκτικὸς τοῦ Γαλλικοῦ Ἐπιτελείου» καὶ ἡ χειρονομία αὕτη τοῦ κ. Ἐρριὼ προεκάλεσε τὰς ἐπεφυγμένας ὧλων τῶν ἀντιμιλιταριστῶν καὶ ὧλων τῶν ἀντιπατριωτῶν. Ἐκτὸς τούτου, ὁ στρατηγὸς Σαρράϊγ ἦτο εἰς ἐκ τῶν δρῶντων ἐλευθεροκτόνων καὶ δὲν ἦτο ὀρθὸν νὰ σταλῇ αὐτὸς διοικητὴς τῆς χώρας ἐκείνης ἥτις ὑπῆρξε τὸ λίκνον τοῦ χριστιανισμοῦ.

«Ὁ στρατηγὸς Σαρράϊγ ἐδικαίωσε καὶ «μετὰ τὸ παρᾶπάνω» τὰς ἐλπίδας τὰς ὁποίας ἐστήριξεν ἐπ' αὐτοῦ ὁ κ. Ἐρριὼ. Ἐντὸς ἐλαχίστων μηνῶν κατάρθωσε νὰ ἐξεγείρῃ ὀλόκληρον τὴν Συρίαν. Ὁ κ. Ντεζιρέ Φερρὸ μᾶς ἔχει ἤδη ἀρηγγθῇ υερκοὺς ἐκ τῶν σπουδαιότερων ἄλλων του. Ὁ διαπρεπὴς συνάδελφος τῆς «Ἡχοῦς τῶν Παρισίων», Ἐνρὲ Ντὲ Κεριλίς συνεπλήρωσε τὰς πληροφορίας τοῦ κ. Φερρὸ. Ἐἴνε πράγματι κατὰπληκτικαί.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΕΝ ΣΥΡΙΑ

«Μόλις ἀποβιβάσθεις εἰς Βηρυττὸν ὁ στρατηγὸς Σαρράϊ ἀναγγέλλει εἰς τὸν στρατηγὸν Βάντεμπεργκ ὅστις τῷ παρουσίασε ἀπέσταλμένους τοῦ ἀντιπροσωπευτικοῦ συμβουλίου τοῦ Μεγάλου Λιβάνου, ὅτι δίσταται πρὸς αὐτόν. Θέλει εἶπε, νὰ ἐκδημοκρατίσῃ τὴν χώραν. Καὶ νὰ τὴν ἐκλαϊκοποι-

ἡσῃ ἐπίσης βέβαια, ἀφοῦ ἀποφεύγει νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς χριστιανικὰς σχολὰς, αἵτινες εἶνε τὰ ἐν Ἀνατολῇ κέντρα τῆς Γαλλικῆς πολιτικῆς καὶ ἀφοῦ ἀπῆντησεν εἰς τὸν Περ Ρεμί ντὲ Σάν Ἐτιέν ἐφημέριον τῆς Βηρυττοῦ προσκαλέσαντα αὐτὸν νὰ παραστῇ εἰς τὴν πρὸς τμήν του τελεσθεῖσαν κατὰ παραδόσιν δοξολογίαν. «Δὲν ξεύρω ἀπὸ δοξολογίας ἐγώ. Καὶ ὅσον γιὰ τὰς παραδόσεις ἐγὼ εἶμαι ἀνώτερος παραδόσεων!»

«Εἰς τὴν θέσιν τοῦ στρατηγοῦ Βάντεμπεργκ τὸ συμβούλιον τοῦ Μεγάλου Λιβάνου ἠθέλησε νὰ ἐκλέξῃ τὸν κ. Ἐντὲ, βουλευτὴν Βηρυττοῦ, ἕνα τῶν προκρίτων τοῦ Λιβάνου κηρυχθέντα ὁπαδὸν τῆς Γαλλικῆς ἐντολῆς ἐν Συρίᾳ. Ὁ «δημοκράτης» Σαρράϊγ ἀξιοῖ νὰ ἐπιβάλῃ καπὼιον Κάϊλα σφοδρὸν ὑπέμνηχον τῆς «λαϊκότητος» ἐν Συρίᾳ. Παρὰ τὰς πιέσεις ὅμως ἐξέλεγχῃ ὁ κ. Ἐδδέ, μετὰ ψήφους 26 ἐπὶ 29 ψηφισάντων. «Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης γράφει ὁ κ. Κεριλίς, φαίνεται ἀπωλέσας πᾶσαν συναίσθησιν ἐλέγχου τῶν πράξεων του καὶ τῶν λόγων του. Τὴν πρωίαν τῆς 12ης Ἰανουαρίου καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι πρέπει νὰ τῷ σταλῶσι τὰ ψηφισθέντα πρὸς ἐξέλεξιν καὶ ἀπαγορεύει τὴν λήψιν πάσης ἀποφάσεως. Τὰ μέτρα ταῦτα προεκάλεσαν σκάνδαλον. Ἡ συνέλευσις στερηθεῖσα τοῦ δικαιώματός της τοῦ ἀποφασίζειν, ἀπειλούμενη, ἀποφεύγει ἐν ὀλομειᾷ νὰ συνεδριάσῃ. Τὸ πλῆθος ἐπευφημεί τοὺς βουλευτὰς ἐξερχομένους τοῦ παλαιοῦ Ἀνακτόρου. Τότῃ δημοσιεύονται 2 διατάγματα τοῦ Ὑπάτου Ἀρμοστοῦ. Διὰ τοῦ ἐνὸς διαλύει τὸ συμβούλιον τῶν ἀντιπροσώπων, διὰ τοῦ ἑτέρου ὁ στρατηγὸς Σαρράϊγ διώρισε τὸν ἐλεύθερον—ἡέκτονα. Κάϊλα κυβερνήτην τοῦ Μεγάλου Λιβάνου.

Ἡ Γ Γαλλία, διὰ τοῦ προσώπου τῷ Ὑπάτῳ Ἀρμοστοῦ παρεβιάζε κεκηρυγμένως τὴν ἐντολήν της περὶ συνεργασίας κατὰ πάντα μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἐντολῆς Δυνάμει καὶ τῶν αὐτοχθόνων πληθυσμῶν. Ἡ ὀλότης τοῦ καθολικοῦ πληθυσμοῦ (Λατῖνοι καὶ Ἑλληνες) ὡς καὶ οἱ Ἰσραη-

λίται καὶ οἱ Μουσουλμάνοι ἐγείρονται κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Σαρράϊγ.

Η ΔΙΩΞΙΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

«Τὸν Τύπον, ὁ κ. Σαρράϊγ τὸν μετεχειρίσθη ὅπως καὶ τὸ συμβούλιον τῶν ἀντιπροσώπων. Διεκόπη ἡ ἐκδοσις ἐπ' ἀόριστον ὧλων τῶν ἐφημερίδων ἐκείνων αἵτινες δὲν ἐπεδοκίμαζον τὰς πράξεις τοῦ κ. Σαρράϊγ. Πολιτικὴ τοιαύτη, δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ ἔχῃ ὀλέθρια ἀποτελέσματα διὰ τὴν Γαλλίαν. Τὴν 24ην Ἀπριλίου τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ Μπαϊραμίου, εἰς τὸ τζαμί τῆς Βηρυττοῦ, ἐνῶ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ στρατηγοῦ Σαρράϊ κ. Ντὲ Ρεφφι, διῆλθε διὰ τοῦ πλήθους ἐν μέσῳ νεκρικῆς σιγῆς ἡ ἐμφάνισις τοῦ προξένου τῆς Τουρκίας—τῆς σιδηροδρόμου Τουρκίας ἄλλοτε—προεκάλεσε φρενιτιώδεις ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ.

«Ἡ στάσις αὕτη τοῦ πλήθους ἦτο χαρακτηριστικὴ, ἀλλὰ μένει ἀκόμη,—φεῦ!—νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι μέγα μέρος τοῦ Συριακοῦ λαοῦ ζητεῖ ἡδη τὴν ἀνάληψιν τῆς ἐπὶ τῆς Συρίας ἐντολῆς ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας. Εἰς ποίαν κατάστασιν θὰ εὐρεθώμεν ἐν θενεύῃ ὅταν θὰ ὑποχρεωθώμεν νὰ λογοδοτήσωμεν διὰ τὰ πεπραγμένα τοῦ ἐν Συρίᾳ Ὑπάτου Ἀρμοστοῦ μας;

«Ὁ στρατηγὸς Σαρράϊγ ἐργάζεται, ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς Ἀγκύρας, τῆς Μόσχας καὶ, κατὰ συνέπειαν, τοῦ Βερολίνου. Ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν κ. Παινλεβὲ ν' ἀπαλλάξῃ τὴν Συρίαν ἀπὸ τὸν στρατηγὸν Σαρράϊγ, ἀλλὰ δὲν τρέφομεν πολλὰς ἐλπίδας περὶ ἀποδοχῆς τῆς πατριωτικῆς μας ἀξιώσεως. Ὁ κ. Παινλεβὲ, θέλει πρὸ παντὸς νὰ μὴ δυσχεράσῃ τὸν κ. Ἐρριὼ, ὅστις παραμένει ὁ πραγματικὸς ἡγέτης τοῦ συνασπισμοῦ τῆς ἀριστοκρατίας. Ὑπεράνω τῶν συμφερόντων τῆς Γαλλίας ὑπάρχουν τὰ συμφέροντα τοῦ κόμματος τοῦ ἐκείνου κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 11ης Μαΐου παρελθόντος ἐτούσης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Κωνστ. Χρίστοδοπούλου ἀγαπᾶται. Θὰ συνε-
χισθῇ ἐν καιρῷ. Ἐκρίθη σκόπιμον νὰ διακοπῇ διό-
τι εἰς ὃ σημεῖον εἶχε φθάσει ἡ περιγραφὴ θὰ ἔθι-
γε ὄχι μόνον τὸ Κατοχυρωτικόν, ἀλλὰ καὶ τοὺς
σήμερον κρατοῦντας. Ἡ διεύθυνσις τῆς «Νέας Ἐ-
ποχῆς» ἐγνώρισε διώξεις καὶ περιπετειὰς ποιαύτας
ὥστε νὰ μὴ διλιᾶ καὶ νὰ μὴ ὑπολογίξῃ νέας, ἂν
αὗται δὲν θὰ εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν διακοπὴν
τοῦ ἔργου καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς «Νέας Ἐπο-
χῆς». Ἡ «Νέα Ἐποχὴ» πρέπει νὰ ζήσῃ. Τοῦτε
ἀξιῶ ὅλος ὁ ὁμόφρων πολιτικὸς κόσμος καὶ τὸ πο-
λυπληθὲς ἀναγνωστικὸν τῆς κοινῆς. Καὶ χάριν
τῆς ἀπροσκόπτου σταδιοδρομίας τῆς «Νέας Ἐπο-
χῆς» ἡ διεύθυνσις αὐτῆς ἐθεώρησεν ἀπαραίτητον
τὴν ἀναβολὴν τῆς συνεχίσεως τῆς περιγραφῆς τῶν
ἐγκληματικῶν ἔργων τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ
1922.

Νικολ. Χρονόπουλον Πάτρας.— Ἀπλούστατα νὰ
τοῦ γράψῃτε ἀμέσως νὰ ζητήσῃ τὴν Ἀμερικανι-
κὴν ὑπηκοότητα. Δὲν πρόκειται ἄλλως τε νὰ πά-
θῃ τι τὸ ἐθνικὸν τοῦ αἵθεμα. Χαράλ. Βατίσταν
ἐνταῦθα. Ἡ ἀναλογικὴ προϋποθέτει πάντοτε εὐρεῖ
αν καὶ εὐρυτάτην ἐκλογικὴν περιφέρειαν. Ἀπότα-
κτον ταγματάρχην Ἐλευσίνα.— Ἡ γνώμη μας;
Νὰ ἐπανέλθῃτε ἄνευ ἐνδοιασμοῦ. Ἰωάν. Τζαμτζῆν
Πειραιᾶ.— Ν' ἀποταθῇ εἰς τὸ τμήμα Ἑξέων
καὶ Ἐκθέσεων τοῦ ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομί-
ας.— Παναγ. Βεκοῦν Ἀλεξάνδρειαν.— Ἡ «Νέα
Ἐποχὴ» ἐξεδόθη τὴν 28ην Σεπτεμβρίου 1924,
προηγούμενα τεύχη ὑπάρχουν.— Α. Παναγιωτό-
πουλον Θεσσαλονίκην.— Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ
Βενιζέλου ἐσχηματίσθη Κυβέρνησις Οἰκουμενικὴ ὑ-
πὸ τὸν κ. Ἀλέξ. Ζαῖμην. Ταύτην διεδέχθη ἐπί-
σις Οἰκουμενικὴ ὑπὸ τὸν κ. Στέφ. Σκουλούδην
καὶ μετέπειτα ὑπὸ τὸν κ. Ἀλέξ. Ζαῖμην ἀποδε-
χθέντα τὸ γνωστὸν τελεσίγραφον τῆς 8ης Ἰου-
νίου 1916. Τὴν Κυβέρνησιν ταύτην διεδέχθη ἡ ὑ-

πὸ τοῦ κ. Ν. Καλογεροπούλου, μὴ ἀναγνωρισθεῖ-
σα ὑπὸ τῶν Συμμάχων, καὶ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ
1916 ἀνέλαβε τὴν ἀρχὴν ἡ Κυβέρνησις τοῦ Σπ.
Λάμπρου.

— Εὐχαριστοῦμεν θερμότατα τοὺς κάτωθι συν-
δρομητὰς μας διὰ τὴν ἐνίσχυσίν των πρὸς τὴν
«Νέαν Ἐποχὴν». Κους κους Π. Παντελίδην, Θω-
μᾶν Γεωργίου, Κωνστ. Βρούδαν, Μπενί Σουέφ Αἰ-
γύπτου, Γεώργιον Κόσκην, Μπίμπα Αἰγύπτου
Γεώργιον Μπαζίγκον Ζαχαζῖα Αἰγύπτου, Γερ.
Καραμουντάνην, Πάνον Κουτσιομήτην, Μιλτ. Λα-
ζαρίδην, Ἰωάν. Φασιλῆν καὶ Π. Κουφᾶκον, Κατ-
ρου, Αἰγύπτου, Χαρ. Τελόνην, Ἀναστ. Μπλάναν,
Γ. Καβοῦρην, Χαρ. Γεωργούλην, Γ. Ρίγαν, Νέας
Ἰόρκης Ἀμερικῆς, Γεώργ. Πολυζούλην δικηγό-
ρον Κοζάνης.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν θερμῶς τοὺς ἀξιολόγους
συνδρομητὰς μας, τοὺς καθυστεροῦντας τὰς
συνδρομὰς των, ὅπως διευκολύνωσι τὴν
«Νέαν Ἐποχὴν» εἰς τὰς ἐπιτακτικὰς ἀνάγ-
κας τῆς ἐκδόσεως διὰ τῆς ἀποστολῆς τῶν
συνδρομῶν των. Οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ ἅς
ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν των ὅτι μετὰ δέμηνον συμ-
πληροῦται ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς «Ν.
Ἐποχῆς», αἱ δὲ συνδρομαὶ εἶνε ὡς γνωστὸν
προπληρωτέαι.

Η «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ»

Δόγω ἀλλαγῆς τυπογραφείου ἡ τεχνικὴ
ἐμφάνισις τῆς ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ δὲν εἶνε τοι-
αύτη ὅαν ἐπεθύμει ἡ Διεύθυνσις.
Ἀπὸ τοῦ προτεχοῦς τεύχους ἡ ΝΕΑ
ΕΠΟΧΗ θὰ ἐπιτύχῃ τυπογραφικὴν ἐμφά-
νισιν ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν ἀρετῆαν.

